

AKIM BEK 320321

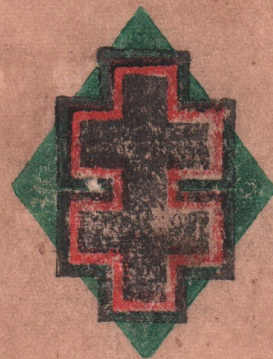
Laimėt arba mirt pasiryžom!

KOVOS KELIU ZENCIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

III tomas

Iš kovų su bolševikais
1944-50 m.m.



L L K S

PRISIKĖLIMO Apygardos leidinys

Būstinė - - - - - 1950

Neieškokite čia meno;
Tai, ką jūs išgirsit,
Yra mintys pavergtųjų
Žengiančių pro mirtį.

Alkupėnas

Lietuva, tėvyne mūsų
Tu didvyrių šeimė!
Iš praėjusio tavo šlovės
Tę stiprybę semia.

Tegu tavo vaikai žina
Vien tautos dvasią,
Tegu dirba tavo naudai
Ir žmonių geribai.

Tegu saulė Lietuvos
Tamsumon pašalina,
Ir šviesta laisvės
Sua žingsnius teikia.

Tegul patis Lietuvos
Dege mūsų širdyse,
Vardan tos Lietuvos
Vienybė tevydi!

Neleikite šiai
knygai būti
pažeidžiamai
naudojamai
Alpina



Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnūs
Te stiprybę semia.

Tegu Tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegu dirba Tavo naudai
Ir žmonių gerybei.

Tegu saulė Lietuvos
Tamsumus pašalina,
Ir šviesa ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse.
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!



Tau, Tėvyne, mūsų gyvenimas ir jėgos!



U r e n a s

VIEŠPATIN!

O, Viešpatie, Tautų Karaliau,-
Moldiui kas Valanda Tave,-
Išlaisvink kraują tėvų šali,
Nuleisk muskėti įai tvans.

Išgirski malda, Atpirkėjau,
Juk Tau pažįstama kančia,
Nelaivė, kryšium, grubus kelias
Ir girdayna tuisim keršim.

Pažvelki, didis sutverėjau:
Din adary, vieni klanai
Ir kraują, kraują... sukarakėjom,
Lavonų išties palnai.

Dia šerė plaišioja istorikus,
Niek laisvės, laisvės naukdamas,
O rpijs senes vie šar blokis,-
Kaida jam šerės svetira

Kerorin, Tave, kur aš laisvai
Niek mirti man, tik tautai duok
Malon, kad ji veliai laisvėj
Gyvant palaty. . Išveduok!..

1945 m.

V y t e n i s

PAVELIS KAZLAUS

Kviečių pamirštas žiandieną,
Ties vieškelio platybės rymai.
Nekaiše jau Tavo parienom
Tukto žaliuojančių arimų.

Kadaise darbščios bočių rankos
Prie vieškelio Tave pastatė.
Žiandien keliais dulkėtais trankos
Piktai raudoni asįptai.

Ir liūdnas Tu švelni nuo kryžiams
Į vieškelio platybių tolius;
Negi pavasari sugrįžus
Į tėviškos laukus ir klonius.

Atelna vaikas gelėtom pievov,
Nesop perlais šabinsai šiedni...
- Tu mano tėviške pelsimink, šlove,
Puolęs po kryžiams, maldžių karstai.

1946 m. balandis

Tu esi tėvyne man,
Mielis lietuvai!
Visuomet Tavo žiūnuojus,
Nes tu man sava.

Daug yra kraštų, šienų,
Daug aš jų mačiau,
Bet iš jų visų gražiausias
Tai, tėvyne, tai!

Upių nér Tavųj placių,
Nér aukštų kalnų,
Bet aš' ką, už ką, tėvyne,
Taip Tave myliu? -

Čia gimiau ir augau aš,
Čia žiandien esu,
Čia kiekvienas keičis kalba
Man šogaus balau.

Tuš aplėk, lietuvi, je
Girdimi visa,
Ar jai pasauliui saulė šviestų,
Ar gili tamsa!

(Mielis Lietuva)

W a u k i s u k e

LŪKESIO ŽEŠIŲ

Palikau valandėlei tavo, akaudi jaunyste,
Ir lūkesio šėšėlyj šypsojis mėginu.
Kasuvėlėsu krutinės pilkų laukų vienystė,
Ilg mirštanti, troškina iš karsto girėdėiu.

Pakilsu į beritę, sparnais baltos paukštėty
Pėsėdege jaunamėi - blesinamė žarija.
Kėlėgai parymusi akis į aukštį
Lauksiu čia pražystenčių lėlijų.

Žinau tąjį vardą, kurs šypsnį tą įpyne
Ir savo lūpom kartoti mėginu.
Bėpnuok kuklius sapnus, brangi tėvyne,
Ilgėsy šivybės šypsojis mėginu.

1949 m.

S Ū n e s a s

FRISKĖLINO A. MARČAS

Friskėline, tu šėdi stebėklingsas,
Tik dėl tavo kovojamė narsiai,
Tik dėl tavo ir mirti mes nebėjom,
Tik dėl tavo, tik dėl tavo tiktais!

Krutinės' mus dvarle karėgyj glėdi,
Kirdys dėga tėvyne vėile amėine,
Jaunystės šydinčias tik tau aukojam,
Tik tau, tėvyne musė mylima!

Kas laisvėj gimė - vėrvais nebėsim,
Kėrbingiau mirtis, negu vėrvavė svetima,
Kėriau tėvyne aukurę papuosim
Tavu kėranju, ilg rožėm šydinčias.

Te Friskėlino vėlėiva mes susibėre,
Kėrikėlaimė tavo kartu su vėrvėros šėėvais
Te šydinčias alyvos tavo vėidą
Ir musė atkovotę laisvę puob.

Friskėlai, tėvyne, iš karsto,
Kėudomujų tironų šėėurių,
Te sūnas tavieji ir dukros
Kėngisėu nevėrgėujų niekadė.

Friskėline, tu šėdi stebėklingsas,
Tik dėl tavo kovojamė narsiai,
Tik dėl tavo ir mirti mes nebėjom,
Tik dėl tavo, tik dėl tavo tiktais!

1950 m. sausis

P o e t a s

KAS GALĒTŲ SUPRASTĪ?

Kas galētu suprastī mano širdī, krūtīnēj,
Kas atpēdē mano svāstīos kalīus,
Kas padēs man jaunam toj kovojoj begalīnēj,
Kas pasaulīus sukurs man švīstīus?

Kas priekšis mano broliūs īš miego gīlaus,
Išdavīkus tautos kas sudraus?
Išklīdīs tas kančīas šīto sapno klaidam,
Ar īlgai dar Tēvynē vergaus?

Kiek diemū pergyvanta bāisīū, krūvīnū,
Kiek solī īlīsvēš mūšēta aukū!
Kiek nūslīnko svajonīū, kiek vilčīū, īstātī,
Pasukota tīk vargo, kančīū!

Kors īlīsvēš diemū namotyt tolamoj,
Kors tamsoj tēvīkendi šalis,
Bet vīn dega vīltis mūs šīrdījē - tautoj,
Greīt prasīlīnka tīš sapnā īr naktīs!

1949-49 m. Ziema

Tau, Tēvynē, Mano Dainos

Tik Tau, Tēvynē, es dainuoju,
Tik Tau vienai, tik Tau vienai.
Tau savo širdī dovanuoju,
Kas Tave myliu mūšīnai.

Tavais skausoms mane spaudīs,
Su Tavim verkiu ir juokīus,
Bet širdīs naują dainą sudīs -
Līsvā matyt Tave tīkīus!

Myliu, myliu Tave, Tēvynē,
Dainuoju dainą vien tik Tau!
Greīt līsvēš potekēs aukīnē,
Jai rytą brūkstantī matam.

Kai naršēs sūdīs Tau, Tēvynē,
Līsvā savais pēdisis parnēs
Iš šīkīvės lengvian krūtīnē,
Tada linksmīnu dainuosiu es.

Tada dainuosiu apie meilę
Iš melsvus līno šīdēlīus,
Iš apie abarēlę galīlę,
Kur prasūš mano veidēlīus.

Es Tau dainuosiu apie sūlīsmę
Iš apie priēšū žīsuramus,
Apie Tēvynēš meilēs jaunū,
Iš savo palīktus namus...

Tik Tau, Tēvynē, es dainuoju,
Tik Tau vienai, tik Tau vienai.
Tau savo širdī dovanuoju,
Kas Tave myliu mūšīnai!

1949 m. vasara

K e l e i v i s

TĖVINE MANO!

Tėvyne mano, Tu Motina brangiausia,
Brangesnė ir už gyvastį mano širdies.
Tik dėl Tavo gyvenimas ir jėgos mankos,
Tik dėl Tavo - vargų ir ašarų šalies!

Kylėjan Tave neile kūdikio nekaltai,
Kylia jaunystės ugnine ir nežabota,
Kylia Tave šiandien plienu apkalta,
Kylia Tave nė ištrepta ir užmesta už grota

Gėlė maskinta vysta ir gražiausias rūmuos
Sagiede paukštė narve, į laisvę žiūri vie.
Jūs nemanykit, atėjusiai, kas širdys mūs
naisisvėj tūnos, -
Geriau mirtis, negu vargų šalis!

1949.07.04.

S Ū N Ū N A S

TĖVY ŽEMĖI

O Nemuno šalis, palaisinta būk smilias,
Mes Tave sūnūs Tau garbą pelniję smilinais.
Ir šiandien dėl švintančio giedraus ryto
Jų kraujas liejasi ir vėl. (Jons

Mebus veltui pralietas tautos karštygių
Reveltui mirksta žemė jų kraujuos. (kraujas
Už tai giedras rytojas Tau steina,
Linkamiau šiuo bės lietuviškoj padangėj
(vyturiai.

Ir vėl lengviau Tu stakvėpsi,
Iš po varalijos metų ir kančių,
O žuvusiems karštygims, kurie laisvę iško-
Suteikiai ramybė savo žemėj juodoj. (voje,

90.09.09.

T e g i m a n t a s

MANO TAVTAI

Salie! Tu taip laisva pamėgus,
Nepratus vergauti, kentėt.
Kodėl tu siandieną paliegius,
Mustojai gyventi, žydėt?

Salie tu ainių - didžiavyrių,
Tu mažais garsi vis buvai.
Kodėl gi laisva užsigimus
Paniekinta verge tapai?

Kam leidi save taip nickioti?
Pakelki tu galvą sukūčiam!
Jėgų dar užteks Tau kovoti!
Pabusk tik iš miego greičiam!

Sutrūks tuomet vargo rėkėžiai,
Paiselė linkama suskambės,
Sugrįš vėl pavasaris žalias,
Tevieji laukai sušydės.

1948-49 m. žiema

L a u k i n u k ė

TEVIŠKĖ

Josios veido neregėjau
Saltinėlyj ant vandens.
Ir to žodžių nemokėjau - ne,
Neprakalbinau akmens.

Susidrumadas vandenėlis
Ir mėlynė žruozklina.
Tylus pilkas akmenėlis,
Salis kėmė kruvina...

Medų pilka bitė nešė
I sugriūtus namelius.
Miečui sėdara nulėdė...
Aš... aš verkti negaliu.

Tik ilgai, ilgai rykosiu,
Širdį ekskurvas nuskalaus,
Gal jos šnabždesį suonosiu,
Josios skundo nebylaus.

Josios veido neregėjau
Saltinėlio vandeny.
Tik sukalta prakalbėjo
Tėviškė akmeny.

1949 m. vasara

S u n é n a s

L A I S V E I

O, laisve, brangi, numylėta,
Mintmečišis laistyta Lietuvos krauju.
Ir šiandien dėl tavęs kovoja sušnė,
Dėl tavęs, o laisve, dėl tavęs tikrai.

Graži buvai tu kitados,
Sutrukūsiui vergijos parduos,
Bet vėl naujais rėžniais kruvinais,
Tapai vėl surekinta.

Kas gi tave labiau mylės,
Negu širdis Lietuvos?
Kas gi tave vėl atkovos, o laisve,
Jei ne narsus lietuvis?

Bet kai ateis diena aušros,
Išėžius kraują ir ašarų upeliai,
Kiekvieno lūpos' tu akambėsi,
Su ašaros akys' ir šypsenų veiduose.

50.03.01.

S u n é n a s

M A T A S T A V E

Matau Tave ir nepažįstu - (ašaros...
Pas Tave vien tik ašaros, tik ašaros, tik
kur plakusi jauna, karšta širdis,
Debar ledinis sausio pašalas.

Sakyk, sakyk, kas Tau, sakyk!
O gal ne Tu, ne Tu mana šalis gimtoji?
Bet Tu tyli, neatsakai,
Tik atsiddūsti, suvaltoji...

Sakyk, kas Tau! Norėš padėt,
Tik nežinau, ar išgalėsiu,
Ar bus jėgų Tave pakelt
Iš taip bisurių, barbariškų puvesių.

Prisimenu Tave, debar Tave pažįstu.
Juk Tu Šešioliktos Vasaros prisikėlėi!
Padėsiu Tau, sonut, padėsiu,
Tu greit pagysi, greit pakylai vėliav!

1949.02.16.

S Ū n ė n a s

PAVIRŠTAJAI

Gyvuoki per amžius, tauta tu keršygių,
Daugiau nevergauki niekam, niekados.
Nekartą vergavus vergiją pašįsti,
Pašįste rėtėsius vergijos balsius.

O laisvės tu troškai ir troškai šiandienai
- Nutraukyt rėtėsius vergijos!
Laisvai pasidžiaugti žydriąja padanga,
Laisvai atsikvėpti tėvynėj laisvoj.

Gana Tau vergauti, gana jau kančių
Patyrei lig šiolei nebūna,
Gana prikankino, Tėvyne, Tave
Azijatiško barbaro ranka kruvina.

Nors daugel aukų tu padėjai,
Ir kraujo praliejai nebūna.
Žiūrėk! Aušra švinta tavojoj padangėj,
Vergijos nebūna jau taviesiems vaikams.

Tada tu gyvuosi laisva ir didinga,
Svųjų vaikų kraują atpirkta.
Vaisams gi keršyginas ramybę suteiki
Laisvosios tėvynės kapuose šventose.

50.01.25.

L a n k i n u k ė

TĖVYSKAI

Beseniai javų varpos Tau lenkės
Vainikais vosilkų gražių.
Malūški, kad šalnose nubliunkę,
Kežiniai, ką širdy Tau nešu.

Neilgai neįdeguoliais akruostais
Lauksiu žydint gražių pinavijų.
Būsi šalna nuo veido nusluošcius,
Gražesnė už šiedus lėlijų.

Elmituose šiedeliai suminti
Vėl skleisis šibuoklių malsvų.
Pro rudenio vėjus nuklydus
Troškinau Tau laisvės nešu.

1949 m. vasara

N a š l a i t i s

LIETUVAI

Išblyškusi saulė. aptemę dangus
ir teks čia kraujo upeliai.
Tai čia Lietuva, tai ji pavergta,
bejuoja kančiose paskendus.

Kodėl išblyško skaisči saulė,
kuri čia švietė taip skaisčiai?
Kas giedrą dangų čia aptemdė,
kurio mėlyne džiaugėmės laivai?

Mylėjo ši žemė kaspelį kiekvienas,
ir jaunas, ir senas, ir našas - visi
ir šiandien kas ją tebemyli,
tas pasmerkta mirti Sibiro laukmos.

Nežūs tavo meilė mūsų airdyne,
mylejom - mylėsim Tave amžinai,
Už Tave ir mirsim Tave gindami,
mūsų jėgos ir meilė tik Tau, Lietuva!

49.12.21.

P o e t o s

TĖVINEI

Parymai Tu, kaip beržas prie kelio,
sulinkai po nelaisvės našta.
Be laisvės, be šviesos šikurėlis
Tu kenti, mano žeme šventa.

Tu slepi baisų skausmą savyje, -
Aš žinau, taip kentėt Tau sunku.
O Tėvyne! Kiek kart ilgėjai -
Tu sulinkai dar laisvės dienai!

Juk nuo mūsų toks tavo likimas,
Tu nuo mūsų grūdis - gyvenai.
Tavo plėvoms ir tavo arimoms
Vis šypsosi saulė, šviesi.

Be tai kas, kad badar vargan šiandien,
Be tai kas, kad čia ilga, tamsa...
O, Tėvyne, širdis mano jaudina,
Kad gyvent čia bus gera, ramu.

Pasitiksim mes suštantį rytą,
Atsikvėpsim šis kratinis lengviau
ir sušuksim laimam, nušvitę:
- Kiek kartais jau niekad daugiau!

1948-49 m. žiema

K o l e i v i s

NĖPAMUOSIU TAVEŠ

Tave kad perduočiau, tėvyne Tu mana,
Kelius kartus man atėjusiai įkalbėjo,
O laisve, turtais, ir meila šlykščiaa,
Pardavus Tave, užmokėti pasidėjo.

bet nežavi man laisvė svetimą,
Ją pirštais liesti turtai - kruvini.
Geriau rubelis mankas ant pečių,
Kentėt ir vargt kauptu su Tavimi.

De kartą kūdikystėj aš svajojau:
Kaip gera būt sukotis dėl Tėvynės.
Slandien laimingas aš - į laisvės kovą,
Ir skundas neišeis man iš krūtinės! (Jau

1949 m. ruduo

S ū n ė n a s

TĖVIŠKAI

O Tėviške brangi, tu mano mūrylėta,
Katau šlandien tave pasravusia krauju (šiais
Ir tavo rankos kruvinais, plieniniais per
šlandieną surakintais, tik nežinau už ką.

Tal už tai, kad Tu esi mąlytė,
Nelyginus su kitiem pasaulio šalimais,
Ir niekas, niekas kelio nepastoji
šlandama, kad laisvė kiekvienam brangi.

Ir kiek kančių Tu jau patyrei,
Kiek daug tavo sūnų, dukrų miršta Sibire.
Ir to lavonas, kars už laisvą tekovojo,
Tali mėtos čia mieste ant gatvės aptarėtos.

O Tėviške, šinek, kad geležis savais dyla
Sutrūkę kris nuo tavo rankų pančiai geležinai
Ir rūgys pančių, kurios ant rankų raudonavo,
Tavirė į sušrą laisvės rytmečio šviessus.

50.03.17.

K e r n i u s

T A I P A K I L K I

Tai pakylk, šalie gintoji,
Iš vergijos ir kančias,
Kad tėvynėj Lietuvoje
Nebekūtų baudžiosos.

Užsienioj narsia sūnia
Žengti laisvūšės keliais,
Jie prieš smurtą bolševikų
Niekada nenusišeis!

Nors šlandien dar vėtroš prausia
Uonius pakelės,
Bet jau laivės rytas aušta
Gintosis šalies.

Skambės laisva sutartinė,
Griš trentiniai į namus,
Ir išsivintoj tėvynėj
Bus gyvenimas ramus.

O dabar karščiau į kovą
Su engėjais Lietuvon.
Dievas laimins mūsų žygius
Už laisvūšę mūsų tautos!

1949 m. pavasaris

Tyrlaukių Baktė

K A I S O N I T U L A I V A

Lietuva brangiusia,
Tėviške graži,
Savo sūnų krauju
Apsilaisčiūsi esi.

Tu tokia suminta,
Tokia nesaki,
Savo ryškiaus veido
Parodyt negali.

Kiek sūnelių gali
Tavo upių laukuose,
Gatvės Tavo miestų
Plūsta kraujuose.

Ant leduotos gatvės
Jiems nedalis, nei
Už tėvynės laisvę
Jiems kovot garbė.

Prisikels ta gaila
Iš upių, laukų,
Sėsės puoš Tavo valniku
Iš trijų spalvų.

Nebebus burlioksi
Viršūninkai visų -
Mums nereikia ispanų
Ant savo pečių.

Tu Tokia mažytė -
Przeitim garai,
Išvijus mongolus
Vėl busi šviesi.

49.12.03.

Laukiņukē

DAR SUPLAK, BIRNĪT

Ak, sukot sparnais, mērgoji kregāde,
Dar biedais leliju pasišbuok.
Kas, kad lūpos ilgesiu sušnabādo,
Kas, kad dienas priesaiti runoka.

Kas, kad vyšniec jau seniai nusiirpo,
Balton pušnys ners iā sutemos...
Saivēc šūviņ vėl sutrikitavo,
Caudžias švinas prie širdies tautos.

Lange gēlas gruodis iġraļavo,
Kausis šaldīti skarels pamos.
Metai ilgesiu skaudānu sutirpo,
Metai džiuguma, baltaji, sūcos.

Dar nesira širdis, mērgoji kregāde,
Dar biedu baltu parink.
Lūpos ilgesio maids sušnabāda...
Oruvas metai sopulī sutriat.

1949 m. ruda

Vaidīla

DĀL TĒVYNĀS IR LAISVĒS

Šuo natsensu laikū šis mūsū Tēvynē,
Šis filsis senēliat nūka laisvū apēra,
Daug smēiņ su priēšais karisvū,
Už laisvū ir i smēiņbū kukeliavū.

Kai priēšas aāpuldavo šali,
Kai šauklys šaukdavo juos,
Visi jis kaip vienas
Stodavo ginti šalies.

Jis gynē ir narsiai kovojo,
Išgarsino vardu šalies.
Jai tekdavo šiti nē laisvū -
Nebodavo jis nei širties.

Ir mes taip pat aylim Tēvynā,
Už Tēvynā ir laisvū kovojam
Ir statom save i pavoju,
Kad šnarētū laisvi vasarojam.

49.05.04.

T e g i s a n t a s

TU ILGIESI AUŠROS

Ke susviro galva, ke nerimta širdis,
Ke banguoja ir virpa krūtinė?
Tu suklopus verki, Tau baisi ši naktis,
Tu ilgiesi aušros, o Tėvyne!

Tik drąsiai, mylima! Tik vilties dar daugiau
Tu sulauksi aušros dar aukštesnės.
Tu pameši vargus, atsikvėpsi lengviau,
Kęplėsysis Tau skausmas krūtines.

Mažirinksim tuomet mes, kaip viena šeima,
Prie Tavo, kaip prie motinos savo.
Ir gyvensi tuomet Tu laisva, mylima,
Mes iškiosim žiedais kelį Tavo.

1948-49 m. Žiema

P o e t a s

LAIŠVOS IŠMIILGIMAS

Netenkamba linksmos dainos
Tėvyne lekuose.
Keli metai apšalin virto
Prispaunioj, varguose.

Taip eina vargo dienos,
Pasarvą kraujuos.
- Kas mama sūnus nušluostys,
Kas širdį paguos?

Verkle vieniši berželiai,
Uvyra pakely.
Kėkė šnabūdas pušaites
Kisko pakraštį.

Daug naujų kapų išdygo
Pakelime, laukus.
Leng tautiečių mirtį rado
Sibire kraštus.

Jau gyvenimas pabodo
Pilnas sepalių,
Išmiilgam laisvės saulės,
Josios spindulių.

Svetimųjų batai trypia
Jem, Lietuvos.
Kada vėliavą raudoną
Išgama tautos.

J e l i s

ZUVUŠIKAS

Palikote žemę apverkti drabužį,
Pegrišit jau niekas čion vėlinai,
Stovyklas senas iš girių žalių
Į kitą pasaulį perkėlią.

Uarbė jūs' sklis smėliais, nors daugel
Kur iliesi kaulai didvyrių, (kapų,
Meilinciais liks, - čalis gėnuolų,
Lestis ką iš mūsų išskyrė.

O, motina žeme! Maitintoja mūsų,
Lengva tūki savo karštygiams!
Ir Viešpatys Dausų meilingas Jiems bus
Jo žemės klejonių ir žygių.

O i r é n a s

ZUVUSIAN

Piraujų jaunystės dienų kelyje
Išėjęs į vargą ir vėjus
Su seile širdyje, drąsa veiduose
Kovot už Tėvynę išėjęs

Dar nematęs šviesos, vien tik ilga
O laisvę išvysti tikėjai, (naktis,
Parnešt ją pačiam, neprašyt dovanų, -
Paklusti prabočių idėjom.

Ach, žara per toli, dar šviesos nematy
Jau tu kelyje ten parpuolęs,
Ilsėkis, broliau, žygi tavin toliu, -
Negrįšis be laisvės namolėm.

Už darbus kilnius, už kentėtus vargus
Tėvynė globus Tavo Kapą,
Papuot jį dainon, atminimais dabins,
Naujų laikų didvyriū tapęs.

49.06.15.

S u g i a g e l e

ZUVUSIAN PARTIZANUI

Aušo rytas tylus, ramus,
Rausva žara spindėjo.
Klaiki kulkosveidžių gaida
Pagiriais nuaidėjo.

Beilsinčius partizanus
Anvedistai užtiko,
Raminas giružės pakrasty
Baisus mūsų įvyko.

Suošė eglės ir baršai,
Ašuočiai sušlanėjo,
Nuo šakų pabiro rasa -
Tai giris verkt pradėjo.

Dvi valandas tęsė kova,
Bang NVD-istų krito,
Iš partizanų vienas tik
Nematė saulės ryto.

Gelbėdamas gyvybę brolių
Kautis vienas paliko
Ir, laisvę mylinti širdis,
Švino kulka sutiko.

Krauju pasruvusias rytuos
Nkaisti saulė tekėjo.
Mirė giružės pakrasty
Kurs Tėvynę mylėjo.

Už laisvę Tėvynės brangios
Muzirti jam reikėjo.
Niekinas žmogūdių gaujos
Aruvinas atvej gulėjo.

1949 a. rėduo

K o l e i v i s

GIARŪVI, ŽUVSIAI 49.08.13.

Savanorio kūrėjo sūnau!
Kaip neilgą gyvenimo kelią,
Tako eit. Oi šiandien jau
Prisiminus vien širdį tik gelia.

Der būdamas vaikas mažam mokinių
Būreliui buvai tu vadovas,
Kai alkanos gaujos laukinių kraštų
Uždėjo grandines vergovės.

Kai piantuvai, kūjai prašingo rytuo
Uškrido rudasis erelis,
Ne vien mokslė knygos' ieškojai gal
Tau šildė krūtinę špelis

"Į laisvą", kai nešdavai ten,
Kur liepdavo nešti tėvynė.
Grįšas piastvams vėl mūs kraštan,
Bręstanti neatvėse krūtinė.

Vėl būrelyj mokslievių, kurių
Tikslas buvo garbingas, kilnus.
Kada išdavė vienas iš jų -
Kalins ir kūrėjo sūnus.

Užvertuotas grįšai. Išdaviko
Kelias skirtas ne tau. Su sunkiu
Tęsei kovą. Jau daug brolių krito
Už laisvą. Tad tu - vieton jų!

Senorėjai sau laimės, sirties net maldai
Iš Dievo, tik taučiai kad duotų
Malonę gyventi vėl laisvai,
Iš kraujo, kenčių išvaduotų.

Savanorio kūrėjo sūnau,
Kaip neilgai gyvenimo kelią,
Bet garbingaiėjai. Tryliktoj jau
Tu suklypęs - už gimtą šemelį!

49.08.30.

S ū n ė n a s

NUVUSIEMS PARTIZANAMS

Lautes sūnau, Tu jos karūgi,
Kritai Tu nelygioj, žiaurioj kovoje.
Už ką Tave nuo mūs atskyrė
Žiauriausio budelio ranka?

Juk Tu nejai į Azijos laukus
Ieškot sau laimės, grobti turtų,
Ir Tu netrodikai kraujo kito,
Kaip jo kad trokšta Azijos vilkai.

Tu ginei savo tėvų žemę numylėtą,
Aplietą prakaitu lietuvišku,
Ir tai, kas lietaviui yra brangiausia -
Tsi laisvę, laisv., atpirktą krauju.

49.11.09.

K e l s i v i s

KELIANY 1945 m. RAUTYNES

Tur eisit pavargę, psūkit,
Tūkit, sūneliai, ramiai...
Šnipas, už lengo pritūpęs,
Laiso širdis linksmas, atydziai.

Ar tamsą šviesa nugalėjo,
Ar pakilo aukštyn vyturiai,
Ar šinos stribų priartėjo
Ar užvirė mūšis tenai.

Priešų daug, partizanai - tik trys -
Ar daug kovai jėgos nelygios!
Kriai - krinta jau du pas duris -
Starėlio akis taikliai ima.

Ar didikas, Senys nepažįsta visai
Ar baimė karisams mūsų lauke.
Tsi, iškrinta iš rankų keliems šautuvei,
Ar sušalintas raitosi, kankia.

Ar lenta ir Jums nekelti daugiau -
Ar vėynė sukų reikalauja.
Ar, apardo Jų kūnus viens už kitą pirmiau,
Ar kraujas priešų rankose skalauja.

Ar starėlis kraujuos, bet dar plauke širdis,
Ar buvo apalpus nuo šūvio,
Ar žestų į vašimą traukia miestą arklys -
Ar draugas kitas išduot turi.

Spardo galvą, skruostus, velka už plaukus,
Kamščiu daužo peršautą krūtinę.
- Kur draugai, pasakyk, kranjo trokštam ir
Vyturėlis ramus ir vis tyli.

Varo gyvulius lauk, velka rūbus, baldus,
Berinat kranjo kvapą pajutę.
Kamšas dega, smagu - koks vaizdas gražus,
Bar muša motulį senutę.

Į sidžiankit, tegu, gal būt neilgai -
Atkeršys kiti už tą skriaudą.
Kraujas nekeltų šaukias keršto smėlinai,
Kai šuvasių motinos rauda.

Krint' lietus ne vandens, bet švino sunkus
Jums atpildas, išgamos, aina.
Pažūrėkit sustoję to vaizdus gražus,
Paklausykite kulkosvaidžių dainą

Stribas glaudžias prie šėnės - ne motina
Tu pardavei ją atėjūnams.
Iš kišenų pabyra vogti smulkūs daiktai,
Po švarku vieta gi - lenčiūgams.

49.11.20.

L o r e t a

PAULIUI, ŽUVIŠKAM 49.06.04.

Kulkosvaidžiai juokės už miško,
Nejojai kautynės, ar kas?
Motulė kaip drovė išblyško
Ir laušė iš skausmo rankas.

Sūneli, brangusis Tu mano,
Tu žūsi - man jėnčia širdis.
Tokia jau dalis partizanų:
Pavojai, kova ir mirtis.

Ir būvai Tu, drąsus sukauplėsi,
Nepriksi niekadęs tėvas - nieks.
Per tėvišką debesys pūkuis -
Juodi debesys Tave prislegs.

Kautynėse narsiai kovojo,
Drąsus iki galo būvai
Ir keturius priešus paklojai.
Už laisvą garbingai būvai.

Verkis Tavo dangus masinings,
Kamunėlė balta pūkely.
Kelinkscos rytoj bus pakabinės,
Kerkieli kerkieliai šali...

Sesutek seklyčių iškaišė
Sekminių berželiui šališis,
Veltui lauks atėjūnų į vaišes,
Veltui švalgs pro langą baliai.

Bērnušēlio neizuk, mēlynake,
Kopuški bēršēliais namus.
Dar vakar širdis Jojo plēkē -
Šiandien jau Jis ilsis namus.

Dvešis nemiars kovon mus lydēs -
Uzmašti vien kūnā tegali!
Jei kiekviens lietuvis tūp uē lai
Išvaduosimē nylinā šali! (vā būdēs

49.06.05.

K u g i a g ē l ē

TU NESUGRĪŠI

Aš mašiau, kai šares vakaruosē gese,
Kai pamašu nyko raudoni šiedai
Apslašarējo tavo grašios akys
Ir, sudie pasakēs, tyliai išējai.

O kai nakties tamse apgrābē sodytas,
Mēmulis pakilo virš šalin, miškū,
Tik švelnus vōjolis kartojo sodievu,
Tā tyli, sudievu, kur ištarei Tu.

Penki metai tarei drupelīai prascrio,
Palikdami apes šārū graudliū,
Daug šarū ušgese uē tyliū sodiū,
Bet Tu nesugriši lauko takučiū.

49.10.15.

ZIVUSIAI ŽAIBUI

Iš krašto, kur Berkija visi vadina,
Palikęs senuosius tėvus, išėjai
Kovoti už laisvę, brangiąją Tėvynę,
Aukoti save vien tik jai.

Naikindamas priešus, globodamas draugus,
Bekartą Tu mirčiai žvelgai į akis.
Sužeistąjį draugą nešei per aiškus,
Atindamas priešui viltis.

Kuklus Tu buvai ir didžiulio senėgai,
Kors vardą kovon žaibo pasirinkai.
Kovą ėjai drąsiai ir ryžtingai,
Mirties nebijojai visai.

Tu snėgui pirmam iškritus išėjai,
Palikęs gyvent tris draugus pamirkėj,
Bet Dievas taip leido, neilgai viešėjai
Luvai tekovodams tenai.

Tikėjai vėl dieną praleidęs laimingai
Sugrįžti atgal per senuosius draugus,
Bet priešui apsupus garbingai kovojai,
Sukaudamas jųją vadus.

Iš degančio namo laimingai išbėgai,
Sunaikinęs keturius priešus staiga.
Vėl kautis turėjai slapukus sutikus,
Sušvitęs, žaibeli, dingai.

Lietuvos žemelėj išėkiai, drąsiai,
Mes likę gyvi vis kovoms toliau.
Išnaikintim niekus, išvysim grobuonis
Ir laisvė našvis mums tada!

(Pietų Lietuva!

Pietų Žvaigždutė

DAUBIUI, ŽIVUSIAI 49.12.09.

Prabėgo baisioji naktis,
Rytuose pakilo aušrinė.
Kaunie lyg niega rami, nepabunda,
Tik pasruvus kraujas jo krūtinė.

Užnigo Jis ankiniu siegu
Ir niekad, niekad nepabus,
Tik kilus trečkiniai, ankstyva mirtis
Įamžinta gyvenim bus.

Išaušo rytas šviesus,
Tik debesys kilo rytuose.
Tau keratas paruoštas pulkus
Ant gatvės purvinos Gudžiūnuose.

Mies žamėa kelionę baigai,
Kurioje tiek vargo patyrei
Ir sužisams sudie visiems pasakai
Tą naktį taip tyliai, taip tyliai...

Motutei senai kiek kančių,
Apalpo išgirus šią šinią,
Ir verkė Tavo neviena Lietuvaitė
Tylieji mėnesienos naktyje.

Snaigės apkles Tavo kopą
Ir žaliuosius Tėvynės laukus.
O mes sušės Tau, mylimas broli,
Mupinsim vaikų vainikus.

Laisvės rytas išauš
Kaprakels Tavo laisvės varpo pasšinas.
Tu mūsų širdy nesirtingas likai,
Tu, muskintas žiedeli ankstyvas!

49.12.09.

K e l e d v i s

VIRTUVĖ 1945 m. LAUTYKĖS

O Tėvyne, dėl tavęs mes kantis
Nepabūgsim, nors priešų daugiau!
Su mumis teisingasis pasaulis,
Jūs - vergai be teisių žmogaus.

Nepabūgsim, nors krisim ne vienas
Ir išvoniais patves padabinsim.
Nebalsu, tekvatojasi plienas, -
Plienu kelią mes laisvėn praskinsim.

Štai jau krenta kovoje Lietuvosis,
Gintą žemę dar kartą bučiuoja.
Priešo leistas taiklus buvo Šovis,-
Per krūtinę jam kraujas vingiuoja.

Malta lūžta jaunatis medelis -
Tai pilkųjų arimų dukra.
Dar antro, ir trečio toks pat kelias
Išvoniais glaudžias velėna drėgna.

Parazn baigia plienas kvatoti,
Praisotinas kraujo, ugnies.
Keldžias lapais beržai sugaloti
Ir mirštantiems siūnčiam sugie.

Returiolika širdžių parilo
Gintos žemės alsaviną tylų.
Kamanelės rankas apkabino,
Ir, prigėrusios kraujo, užmigo.

48.10.12.

R o l a n d a s

TU IŠEJAI

Vasaros vakarą žvaigždėtą,
Kai sukė lekštutė tyliai,
Tu, pabučiavęs veidą raukšlėtą,
Per laukų arimus nuėjai.

Per motinos veidą raukšlėtą
Riedėjo ašara tyliai,
Nes ji dalies Tavo nežinojo.
Ar sugriši Tu vėl vakarais.

Tu žengai drąsiai į toli
Per laukus, laistytus prakaitu Tavo.
Ir nežinojai, kad rasi ten guolį,
Kur bėgiojai kūdymas mažu.

Burliškai Tau kelią pastojo,
Tu kovojai su jais taip narsiai
Ir ant arimų padėjai tu galvą,
Nes Tu vienas, o jų šimtai.

Kulka pervėrė didvyrio krūtinę,
Jis nesikels kovoti jau,
Keateis pas draugus į pušyną,
Nedainuos su jais daugiau.

Praukojo jis savo gyv. b.
Kovoje už laisvą tautas.
Kad Jo gintasis kraštis nuo priešų
Būtų laisvas visados!

49.12.14.

R u g i a g ē l ē

SNIEGO ZVAIGZDUĒ

Mirtis dvelkta slēnīnai ir kalnelīnai
Ir šilīnīnai nubarstē lāpas
Mūtais šemā gruodas sutraukais,
Vidudienī, telkšo balutēj vanduo.

Pilki debesys plankta pašangēj,
Anara lakos medelīn pliku.
Pirms snaiģē ant šemā nukrito
Ir prsnuko tarp purvo klanu.

Ji vienīša sēdi po langa,
Bet kodēl nešīšypnāi šīandien?
Akys līdnos ir švilgnis sustingas,
Škauamo šypsena blyškian veids.

Ir liudi sesutē parymus,
Vakar broļī nušovē miške,
Šīandien kruvinas jis paguldytas
Ant sušalusies gatvēs mišate.

Pirms snaiģē baltutē nukrito
Ant krūtīnēs, kulkos perversos,
Ir, sumirkusi ī stingstantī kraujā,
Uē jī taris - uē laisvā tautos...

49.12.19.

K o l e i v i a

PALAPIŠŪ 46.07.06. LAUPTINIS

Apkasai, kasbarēlīnai māļšīnai
Ant kaln. līo palapišū, nišve.
Daug šyvna kovotojū šīšīa,
Šiems lakstutē gieda vakars.

Beštos ryta, vos saulei pekilus
(Bešīnojo, īšdaviku kad bus
Viens jū, karš ī, šygi īšējo
Ir pakliuvo ī prišū, nags),

Šuvo mēšis, kulcasvaldēšīnai grejo,
Šranatū špenšīnas kurtas.
Apkasuos valandas trīs kovojo, -
Daug bulīckū no, rīš ī namus.

Dusū daug, bet prišīti negali -
Mylī švīnas atēvīnū kūnas.
Pirms stucis šylutū ir mano,
Kad kovotojas bus sebušrus.

Apsīrikot, tad šūkit, prekšīkti!
Nepavyku joks ī jūnū klēstā!
Vadas taris, kad trauktis jūnū reikis -
Šovīnū, taigīari atēarga.

Aštucni drašīansīeji vyrai
Pirmi turī praisūš špenšīnū.
Šešvarbu, norē švīnas īr byrs
Šar padidint šranatū špenšīnū!

Pīrsīesīans laimīngal, pavyko.
Tik vieno varā, vis mīnds
Lietuva, kurš lauke mēšīo līko
Šiegoti uē laisvā šalies!

49.07.06.

K e r n i u s

KROKODILUI, ŽUVUSIAM

Tu išėjai būrin kovotojų,
Kai žemę dengė lengvos sutingės,
Su viltimi ir ryšiu giliu,
Kovot už laisvą pasirengęs.

Bet gyvenimo ranka klaidinga
Išskyrė tave iš būrių,
Kai žemė verkė sustingus,
Tuvei tu laukė mirtis.

Kis ne motina užspaudė,
Kematė brolis, mylima,
Tik gatvėje barbarai sparė
Ir žybernų apstojuolių gauja.

Bebeskambės tavo dainos balsas
Tyliais popužės vakarais,
Tik palikai mums vardą savo
Ir ryšų žengti protėvių keliais.

49.04.15.

Z a n d y s

LIZDEIKAI, ŽUVUSIAM

Tai pavasarėlis, vedžiai sužaliavo,
Legutė kūkuoja viršūnės' klevų,
Bet tu negirdėjai jos liūdną balselį,
Irislėgtas išsies arimų juodų.

Teateis motulė, neaplankys kapo,
Tiktai sūreles lies jiniai gailiai
Ir pietų vėjelis pasiūbuos ten klevų,
Ir dainuos dainas taip liūdnai, liūdnai

Beaulaukis laisvės tu padėjai galvą,
Til savos Tėvynės psidarbavai.
Tau rusai žiaurieji išplėšė gyvybę
Už tai, kad Tėvynę mylėjai kerštai!

1949 m. pavasaris

K e l e i v i s

ZIGURI, ŽUVUOLIAI 47.06.36.

Išejai tu, palikęs motulę
Po sunkia vergovės našta.
Bus ruduo, vėsulai atausis įsiutę,
Tik tu niekad negrišai jau čia.

Lyg kad vakar, mena tavo veidą
Pilną skausmo ir liūdnas akis,
Kai ištaręs - Sudis, aš mirštu jau
Amžinybės pravėrsi duris.

Tavo nepuošė puikiis vainikai,
Nemirgėjo švaktė gelva.
Kąpą pylė tautos išdavikai,
Kai užsiėmė pasaulis, slapčia.

Lenkė galvas beržai apšarmoti,
O iš skausmo pravirko kraujas,
Kada badelių pirštai kraujuoti
Brąskė rūbus nuo kūno tavo.

Nebeglostysai niekad motulės,
Keuspausi jai mirus akis.
Bet neveltui krauju žemę laistai
Kels tėvynė, tik nekelsi kartu!

1949 m. kovas

B u g i a g e l e

PRIS PARTIZANO KAPO

Tylią naktį vasarėles
Ejau pamiške šalia
Ir sustojau pailsėti
Po jaunute drebulė.

Dege žvaigždės sidabrinės
Tamsiai mėlynam sklisute.
Dainelę šiušbėjo graudžiai
Pilka lakštutė miške.

Kur ji rasti - nežinojau,
Kai laidojo - nemačiau.
Tik, prisimenu, jam žuvus
Aš labai gailiai verkiau.

Tarp jaunų, žalių eglučių,
Menkai apšviestą žvaigždžių,
Pamačiau apleistą kąpą,
Kurį šlapakti rast turiau.

Prisiartinau iš lėto
Prie kapo, jau išmiršto.
Jis apleistas, neravėtas,
Niekas gėlės nepuošia jo.

Akys užteros pasruvo,
Širdis plaskė neramiai,
Nelenkė galvos vergėjui
Jį užsigėdė nežinia!

Nežinan, kiek aš ryngojau
Bievui maldą siūsdama,
Kad nekaltą partizaną
Ulaustų po savo skraiste.

Šaros sukosi į rytus,
Atbušo visa ganta,
Aš baltais žiedais ramunių
Puošiau kapą apleista.

Tegu! ilgiai ramybėj
Žuvęs už laisvą tautos,
Kai suduš vergijos pandiai,
Mes papuošim kapą Jo.

1949 m. rudenis

K e l e i v i s

ŽADGAILAI, ŽUVUSIAM 49.08.13.

Kai Tėvyną užspaudė vergovės našta -
Kai savo aukas pasukojai,
Ka drąsa širdyje, rankoje knyga
Kagal smėlių ir jėgas kovojai.

Kai geresnės stalties negailėjai aukon,
Kergų daug dėl laisvės patyrei.
Kvapantui galvos nelenkei niekadon,
Ar jis rušas, ar atplaukęs iš tyrų.

Kapatiko bolševikui Tavo meilė šventa
Švynai, jos prisikėlimai.
Klame pasirodė dar jaunas elgeta,
Kas terbos ne duonai, bet - švinui.

Kurs dar jaunas visai, klestą tu supratai -
Kitu keliu švinas pasuko.
Kai' sugrižo sunkiausi vergovės laikai,
Kvati kovą jėgų nepritrūko.

Kurs sveikata silpna, nedejuoji niekada,
Kini, nors ir klumpi nekarta.
Kai pakylė, poilsio dar toli valanda,
Kvset reikia priesaiką tartą.

Kai tūsi su džiaugsmu, nors ir sunkią
Kreigą Tėvyną uždejo.
Kai, paskendus vainikuos šalios,
Kvlyktoji rugpiūčio atėjo.

Tėvynės vardu didį žygi tūsei,
Bet tikslu pasiekti nelemta.
Pasiėjo tau kelias priešų šimtai,
Matai, vienas Jūs, jau krenta.

Kovos sukury pajanti, kad silpsti,
Per snilkini kraujas sruvena.
-Tęskit kautynes, nepasiduokit gyvi! -
Kartą paskutini, lūpos tarė.

Išėkis ramiai, Tėvynės sūnau!
Nes Tave ilgai dar minėsia
Su aksusiu širdy, liūdesys veidą gaubs,
Tavo žygius ir darbus tęsėsim!

49.10.13.

Pietų žvaigždutė

ŠUVUSIAM PARTIZANUI

Tą vakarą vyras išėjo į žygi,
Naktis buvo tamsi, be žvaigždžių.
Tamsios sutemos tėvišką supo,
Migla krito ant vyrų pečių.

Čia kelias vingiuotas, šalia pamiškė,
Čia žingsniai tyliai nusidėjo,
Čia selvės šūvių, kaip audros ledai
Pakirto pirmuosius kelioje.

Dar keliatą žingsnių - ant žemės kritai,
Pats peršovei savo kratinę,
O akys gėstančios dar žvalgė tamsen,
Kaip skęsta miglose Tėvynė.

Ką matai Tu prieš mirtį tamsioje,
Ar tas žvaigždės, kur šviečia naktį?
Ar mąytės išblykusių veidą,
Ir jos užvertas rydrius akis.

Neseniai Tave ant rankų nešiojo mąytė,
Kiek be mogo pralaido naktį,
Dar neseniai prie kalėdų eglutės
Žaidai su savo broliukais kartu.

Eis amžiai, stamins tą laiką lietuviai,
Kaip sugo kamdiens vis nauji kapai,
Kaip mėtė ir sparėė ošė gatvių jų kumus
Kaip nyko gražiusi jaunystės žiedai.

50.02.15.

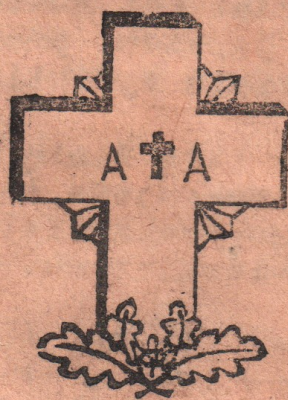
Melauki, motute, sūnelio, -
Negriš Jisai šiandien, nei ryt,
Kors klausī draugu, kuris grižo,
- Gal teko Jī svq matyt?

Vežiojo iē miesto i miestq,
Iēnikino, iējuokē korus.
Tegul anaiēn uēdengia tū kraujq,
O ēamē lengva Jiams tebūnie!

Birdis uēmirēt Jū negali,
Nepakelia Birdis akrisudos.
Tušēia, tušēia sodēiuose liko,
Nesugriš i nosus niekados.

Berēai smēinai ten slames,
Kekis baizi tragedija vyko.
Gal nekinosa ranka padēs
Ant mylino kapo vainikq.

49.09.08.



Drāsa, ištvermē ir Tēvynēs meilē
tevadovauja mums!



KOUDOTI



E g l i s

VADUI

Kai prašė prašutingas košmaras,
Laisvės Gėlės išmarėjus laukus,
Susidomų po pergalės karo
Pasikviodyt atmainių knygas.

Ir atgys atmainių šėšėlinas
Iškentėti laikai lietuves
Kai jos sūnūs iš priespaudės gėlės,
Kad jai laisvė ir vėl atkovot.

Prieš akis slinks, kaip kino ekrane,
Pergalventų kautynių veizdai
Ir draugai tų kovų - partizanai...
Beug jų prielegė žemė Baltai.

Šakambės ausyse šėdžiai tvirti -
Tavo, Vado, komanda griežta,
Kai pro ugnį ir kulkas, ir airtį
Vedei pergalėn plieno ranka.

.....
Bet krašte dar vis nieučia vergija,
Beug dar reiks nugalėti pavojų.
Tikim tik: su Tavim priešakyje
Įlygiuosim į laisvą rytojų.

1946-7 m. žiema.

Su automatu rankoj,
 Su rjstama širdy
 Liekuos tėvų šaly,
 Ar gėlės šydį lankoj,
 Ar vėsulai, ar pūgos
 (širdis jų nepabūgo),
 Ar tai perkunai trankos.

Mama juk išmokino,
 Kaip Tėvišką mylėt,
 Jėgų jai negailėt...
 Kaip mirti dėl Tėvynės...
 Čia vieškeliai pilai
 Jos kojom numinti -
 Čia motinos gintinė.

Likimas tat Tėvynės -
 Taip pat mama lentis...
 Jau baigias jos nektis,-
 Žara matyt, vaikiniai!
 Ir, dingstant jos kenčiom,
 Sutviks naujom spalvom
 Gyvenimas Tėvynės.

Su automatu rankoj,
 Su rjstama širdy
 Budšiu tėvų šaly,
 Nors nebešydį lankos.
 Mama juk išmokino
 Nelikt varguos Tėvynės,
 Tat viesulai tetrankos!

49.06.03.

V o j a s

x
 x x

Mes - dešūs, kaip ereliai,
 Tvirti, kaip ašuočiai.
 Tiesus mūs laisvės kelias,-
 Mūs pievos, mūs šilai.

Nebijore mes nieko,
 Nebijame mirties,-
 Mūs žygiai amžiams lieka,
 Kaip gairės atelties.

Žygiuojam nepabūgo
 Į laisvę su daina,
 Ar dulkės, ar tai pūga,
 Ar spalio dargana.

Tiesus mūs laisvės kelias,
 Sunki didi kova.
 Muo mūsų žygių kelias
 Iriepausta listuva.

Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus.
Berželių šakos prasiakyrė
Ir pučia vėjas nuo namų.

Prie lauko sėdi laisvės broliai
Akiš imsią į liepanas.
Tai vėl prašėgo girių tolyj
Kovas ir nerimo dienas.

Plevenk, plevenk, miela liepanale,
Ir su mumis drange dainuok.
Į laisvę veda mūsų kelias,
Į saulės kupinas dienas

Atėjo vakaras į girią,
Veidai užsidegė ugnim.
Šviess tamsoj mums kelią skina;
Bražiai nes žengiam ataitin.

(Pietų Lietuva)

S Ū n ė n a s

LAISVĖS K VOTOJAMS

„O, Viešpatie, dangaus ir žemės Tu valdove,
Palaikink lietuvi šventoje kovoje
Ir duok jam stiprybės, kad jis nemušilptų
Kovoje už laisvę, tikybą ir meilę visų.

Atpirk jo dvasią ir meilę Tėvynei,
Kurią jis pamilo nuo amžių karštai.
Nepalaidi nuklysti nuo kelio teisingo,
Kurį jis įstato ir žengia tvirtai.

„Lūsusiam broliam karštygiams
Kūgus karalystės atverki vartus,
Ir tegul maldas jie tenai aukojs
Už laisvės, dėl laisvės Tėvybės brangios.

9.12.01.

I e g i o a n t a s

PARTIZANĀMS

Muo arklis jūs, broliņi, muo daļģio,
Tēvynēi cūnai jūs tautieji,
Išējote laisvās parnešti
Kartu su pavasarī vēju.

Tēvynēi jūs vienkā aukojat,
Brānciausījāji turtā - gyvybę,
Jūs kaustēs, pamynę pavojū,
Uš laisvę tautas ir vienybę.

1949 m. pavasaris

P o e t a s

LAIŠVĒS IDĒJA

O laisvės idējs manoji,
Tu tokis diēi ir šventa,
Tu saile visad man liepsoji,
Su manim tu vis eini tvirta.

Aš ieškojau tavęs ir ilgējsus,
Vis be tikslo, prasmēs gyvenau,
Ilgai aš tampoje klajojau,
Bet tave pagaliau suradau.

Tu pakēlei aukšēšiau mano sielę,
Ikvēpimę tavy suradau,
Su tavim man kanēis yra miela,
Dēl tavęs aš ir mirt nebījau.

Daug gyvenime mirtį suranda,
Daugel šūsta perblokēti audrų,
Dēl tavęs šemē juckiasi, rauda,
Dēl tavęs tiek pasauljī keliū.

Pučis vējai ir nevilti sēja,
Kaņkas šaukis ir mejs mane,
Negaliu, man neleidēšis idēja,
Mugalēti tariu aš save.

Vienas tikēlas ir vienas vis kelias,
Nepasuks, neprakreips nieks mane,
Tu diēi ir šventa, o idēja!
Gyvenu aš tiktai dēl tav's!

1949 m. pavasaris

Dauglė

PARTIZANĖ

Šalių girin partizane,
Tikrasis Lietuvos sūnus,
Klausyk, kaip liūdnai medžiai šlam
Tai sako pasaką jis tau

Barus, drąsus tu ir galingas
Vis širdi mirčiai į akis
Už savo pavergtą Tėvynę
Tu nebijai vargo buities.

Ir vargo tavo šydrios akys
Ir gėso, plakanti širdis,
Aukoji jėgas paskutines
Dėl savo mylimos šalies.

Set tu nežūsi, aš tikiuosi,
Kas lieva tavo nespleis,
Aš tavęs laukiu ir meldžiuosi,
Sugrįsi tu laisvais keliais.

Sveikins tave laisva Tėvynė,
Takeliai lydinti, margai,
Senutė motina, sypsonis,
Kai tu parneši laisvą jai.

1949 m. rudenio.

" "

Partizane, ko taip liūdi,
Blanksta tavo skruostai,
Ar masaitės pasiilgai,
Ar vaidenas tau nemai?

Galios miškas čia apsupos
Užliūliuos tave slapčia,
Ir sena motutė tyliai
Pabučiuos tave sapne.

Tave, grįžtanti į mišką,
Ji toli, toli lydės,
Slaptą ašarą nubrauks ji,
Širdy ilgesys žydės.

Tau kevoje, partizane,
Genezdrėta širdis,
Kas tik tu savo Tėvynai
Laisvės saulę parneši.

Pietų Lietuva

NAUJAS GYVENIMAS

Prailgo šitos niūrios dienos
Ir vėjo šokis ten miškuos,
Ne taip gyventi mes šia norim,
Klausytis ne tokios dainos.

Sunku žydėti, sunku žaliuoti,
Kai krinta šalnos ant žiedų...
O taip norėtusi dar gyvenimą kartą
Gyvent gyvenimu nauju.

Į šviesią padangą pasikelti,
Pakilt pakrančių drugeliu
Ir jausti plūstant tylią džiaugsmą
Iš plevų ir visų kelių.

O būtų linkama, būtų gera,
Kievai džiaugtus kloniuose.
Kiti barai laukuos žydėti,
Ir kitos žvaigždės aukštumoje.

Prailgo šitos juodos dienos
Ir vėjo šokis ten laukuos.
Naujai gyventi tuoj išeisim,
Klausysimės naujos dainos!

Vakarų Lietuva

Š g l i s

TAUTANIUI

Kai, Tėviškai šaukiant, palikę namus,
Kovon pasiryšom ne vienas,
Kautynės ir vargas užgrūdino mus
Kiečiau, negu patrankų plienas.

Juk laisvės keliu mūsų žingsnius pirmus
Įprasmino kritę karžygiai,
Ir meilė šalis veda pergalen mus...
Aukščiausias palaimins šį žygį.

Tad tęskime kovą, suglaude gretas,
Prieš smurtą ir šlykščią apgaulę.
Be baimės pirmyn, jei ir kėsia katras,
Kitiems patekės laisvės saulė!

1946-7 m. žiema

Ir gyveno jaunas partizanas,
Jis valdovas žaliųjų miškų.
Per miškus, per girias,
Siandieną čia, o ryt jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Cit, neverai, jauna vergužėle,
Aš iš miško greitai sugrįšiu.
Per miškus, per girias,
Siandieną čia, rytoj jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Kai sugrįšiu jaunas, nepažinęs,
Tai tavo, gražuole, pašinsiu.
Per miškus, per girias,
Siandieną čia, rytoj jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Ir gyvenim mes tada laimingi,
Mes laisva bus mūsų Lietuva.
Per miškus, per girias,
Siandieną čia, rytoj jau ten,
Per girias, girias, girias, girias...

Vakarų Lietuva

Laikinukė

NEUŽMEREK AKIŲ

Žvelg' šansus, kur debesys pralysta
Marionis žvaigždžių
Kai melavi šiedeliai vysta -
Tu nemerk akių.

Ak, širdie, jauti tu skausną,
Sopulį - tikiu,
Tėviškai išliejęs skausną -
Neužmerk akių.

Paukščiai palik baltą šali
Klyks, parklyks keliu,
Į baltutį paukščių kelią -
Neužmerk akių.

Pasiubuok, lyg melavas linas,
Frie vagos rugių,
Nepalies širdušės avinas,
Tik nemerk akių.

1949 m. vasara

M O E R I E a a

LAIŠVĖ KOVOJOJUI

Rebaisios yr audros senas gūcolui gir
Seišgūsdina jo nei klasta gantos,
Kors vėsulai ateina iš už šimto mylių,
Bet galiu giry nepalaužia niekados.

Taip pat partizano - Tėvynės gynėjo,
Nepalauš žiaurus priešo klasta,
Kas jo stiprioje krūtinėj
Dega galings, naikint priešą, drąsa.

Jis kovoja už bočių mūsų šalį,
Už ištruktus Sibiran brolius.
Kai prisizena sunkią dalį Tėvynės,
Pasiryžim dega jam kraujas.

Ir būk tikras, drąsus partizane,
Laisvės dieną tikrai paratysi dar tu
Ir su skatbenčiais daina krūtinėj
Sengsi Tėvynės viskalin plačiu.

1949 m. ruden

K U S I A G Ė L Ė

KULKOVAIDŽIAMS GROJANT

Aš girėšiu, kulkovaidžiai groja,
Sušygiavo raudonųjų būrys.
Mūs broliai partizanai pavojuj,
Kas vienam gal mirtis prieš akie.

Gal ne vieną mirtis apkatino
Savo barškančiom rankom šaltoms,
Gal ne vienas sužeistas kankinas
Ir kovoj paskutinėm jėgom.

Dieve geras, pasaulio valdove,
Stiprink jėgas Tėvynės vaikų,
Kad parblokštų prakeiktą tironą,
Mažų skaičių didvyrių anų.

Prisikaldę, pasaulio tvėrėjau,
Iš nešleičių, Tėvės šaukiančių,
Ir padėki Tėvynės gynėjams,
Būk kantiškas drąsos ir jėgų.

Ne Tėvės jie prašės, kaip šešėliai,
Tarp putojančių upės bangų,
Ne Tėvės, o pasaulio tvėrėjau,
Šešėkes sušgių velnio tarnų.

Mūs drąsuoliai, o mes liksim bejėgiai,
Kurakinti grandinis vergai.
O, Dieve, pribūk jiems pagelbon
Kovoj su peklos eliciniais.

1949 m. pavasaris

Mēs visuomet pasirengā
Susitikti priekā,
Krašto baidīti, nevengiam,
Kai gimtini, plēšā.

Tari m' šodī, kertam smūgā
Ir visuomet laimā,
Mēs tātai ziniā dēlingā,
Lietuvēj bus laisvē.

Kai sugaus garus trimitas
Priespūdāi sagniušus,
Kur tu dingsi, krauju mitā,
Išdevike, šliužē?

Pietū Lietuva

DESEŅĀ PARTIZANŪ MIEMAS

Ar sēnāgs, lyja naktī, dienā,
Ar šaltis kausto mūs,
Zinām aš laisvēm keliņā vienā,
Kovot dēl jās ginklū.

Mēs partizanai vīrs ī vīrā,
Mēs viešpašiai miškū,
Ar dainos skamba, švīnas byrā,
Mums visada ramū.

Ī gergelē ryžtingai dengiam,
Mīris pilna garbēs,
Aplink granatās apšēpēngē...
Manka nēsudrebēs.

Brāss ir ryštas spindī aiškiai
Akyse ir veļaus,
Valia nenugalina reiškias
Tēvynē atvaduot.

Kors šajūdiā šausus, garbingas
Sudējo daug aukū,
Bet vīrū jās narsiu nestinga,
Didvīriū, karāgiū.

K e l e i v i s

NAKTĮ

Žvaigždutės miega danguje,
Mėnulio šypsosi dailė,
Vėjelis supas viršuje
Rubičių, smaragdinių nakčiai.

Po šygio išsisi draugai,-
Kvapus sakų tokasi svaigus
Ir, lyg kad motina, meiliai
Tuščiuoja vejas jų skruostas.

Jie savo tėviškes brangias
Ekeistų į jokus turtus,
Kai savo žemės pavergtos
Į smaragdus ar rubinus.

1949.09.30.

V y t e n i s

Į laisvės mėsą šiburį kopiam,
Į saulę, į mėlynų dangų,
Aukotis iš bočių išmokę,
Jų pėdom kovodami žengiam.

Daug kartų piktiolį tironai,
Šešėlių klaidų pagindyti,
Užplūsdavo šydinčius klonius
Smūtkelių keliais nuagstytais.

Ir liūdavo šagrė arimuos,
Betekus pūletųjų rankų -
Besutė ant grėblio perėjus
Liūdėdavo, dūndant pakrankom.

O buvo vasaris saulėtus
Fries trisdešimt metų, margųjų.
Kai bokštuose šmė hidėti:
- Gana jums valdžios svetimųjų!

Krauja savanorių aplietos
Šydėjo tėvynėje gelės,
Ir juokas ir žienu saulėtus
Išklaidė klaidinuosius šešėlius.

Bet grįžo tironas pakrantėm
Sventosios, Nevėžio, Dubysos,
Kad savo grubonišką ranką
Lietuvio kraują apšlakstyty.

Ir giteklės rauda vasarųjų,
Ir bokštų varpai lyg apsirę...
Nutilo ir dainiai artojai,
O tėviškes pakaltė girios.

Čia gera, kai naktys ateina,
Kai grįžtam po šygio ilsetis, -
Tik čia dar tebaskamba dainos
Iš seilės Tėvynei suotės.

Ir nieks nesugriams mūsų vilčių,
Tikejimo per šalies rytą, -
Muk vieškeliai laivai ir tiltai
Ant mūsų pečių pastatyti.

Ir grįžis per sodžius pro liepas,
Pro seną pasvirusį kryžių,
Tais tolimą uostą pasiekę,
Į saulę, į atsitį didžią.

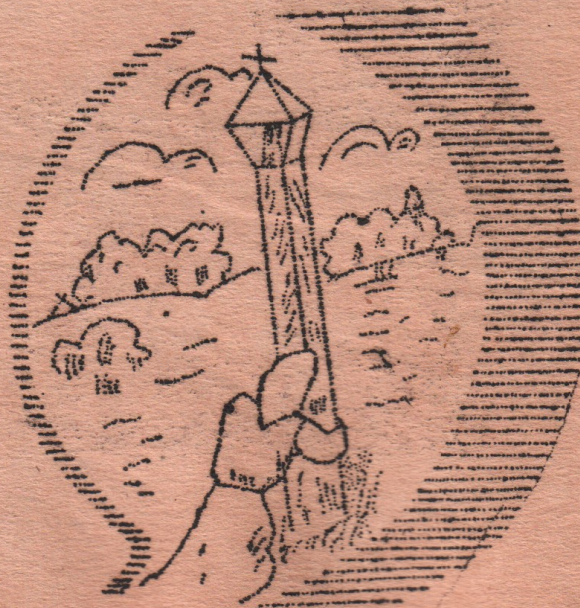
Klodes metų eilės pro šalį
Ir audros natilę okeanus, -
Tik, broliau, kantriau! sunkią dalį
Išnešis keliais partizanai!

1943 m.



Tik vieningai dirbdami nuveiksime
didžius darbus!

VIENTINGAI
DIRBDAMI,
SESEI



MOTINAI

Dažnai kartoja mano lūpas
Tą brangų žodį - motina. -
Bet tu tyli, lyg negirdėtum
Už durų sėdintis suvertų. - Mama...

Mąsty, ar dar nepailsėjai
Nuo taip sunkių, nuožmių karčių,
Krutinė ar dar nesudrėko
Nuo mano mšarų karčių. - Mama...

Nuo tavo mšarų, našlaitė,
Kiečiausias uolės sudrebės,
Tik neprikals mamos ir kape
Ir nepaguos, neprakalbės - Mama...

Mąyte, kodėl tavo lūpas
Audašė laimės šypsena,
Ar tau saldi kandia nuo priešų,
Vardas - bardičio motina - Mama...

Ir juo toliau, brangi mąyte,
Tavo labiau pasigėsiu.
Pievas, niškus jau išklajojau,
Bakyk, kada ir kur rasiu - Mama...

Pietų Lietuva

V y t e n i s

MOTINAI

Ēada, Tēvišķā puošiņos, vyēnios
Balto muslino skraistēsē skēs,
Tu vēl laukai nūmoliņai nūgrīštant
Ir sapausē ilģēnīs manēs.

Tik pavasāris keliņ mūs rodo
I namis iē šaliņjū mišjū.
Jūs prasieim... Ir sūtemes juodes
Rykas,, kaip šnēkles, uē mūnū pečiņ.

Dabur lauki, ilģiesi ir ryņai
Tu sūnans, kur paliko namis.
Juodes rudenio naktys beugina
Līburelīs toks manēs - tamsū.

Taip noretus nūgrīēti piēciņaiņais,
Aknenēlīs nūcētāis, kelīnīs
Ir, nūsluosēius tau adarū vnišķiņ,
Nūrmint ir paguostī ir švelniņai!

- Saue Tēvišķēs laisvū stipirkon!
(Te per amēins jī laisvū matys.)
Klaikies sūtemes saulej iētirpp,
Nebaugins jau tavēs naktīs.

1947 m. rudenis

Ē g l i s

Prasitīs rūkuosē
Atminim, gēlēs,
Prasitīs rūkuosē -
Mylim šēšēliņai.

Dar akysē stovi
Atvaiādas motulēs,
Dar ausysē skamba
Nielas šis-šis lū-lū.

- Ak, uē kā, Dievuli,
Atēmi motulē,
Manē mēlynakē?

Kā jos veilē reiškia,
Kod' suprantam aiēkiņai,
Tiktai jos netekē!

1949.04.27.

Ž v a i a y s

MUS LAUKANČIOS

Jeigu mus aplankyti žadi -
Nusiskinki sau rūtų šakelę,
Garbanas pasipuoški žiedais,
Pris krūtinės priseki gėlelę.

Kvapi rūta musais laisvą primins,
Laikus kupinus džiaugsmo saulėto...
Kaudoni, tavo skinti, žiedai pasakys:
- Brolių kraujo dar daug bus pralietas.

Net neverki, mergelė brangi!
Nesigailai jam lenta kentėti.
Sugarmės mažinai praėitin
Dienos siaubo, kančių neregėtų.

Rytas slėgusias miglas nuvys,
Kasim šviesiąją dalį atgims.
Pibbtį, kurti jaunimą pašauks
Resirtinga kairėnė Tėvynė.

Mes gyventi sugriškime vėl
Iš miškų į gyvenimą šviesų.
Pildžion ateitin Lietuvai vėl
Grisim visąkelį pliatų ir tiesų.

Grištandžių pasitikt eidama,
Skink gėlelę iš to pačio darželio.
Jų žiedai lai dar kartą primins
Mūsų mueltą kruviną kelią.

L o r e t a

IDENTOSIOS LAIŠKAS

Fakvipo ir rūtom, ir mėtom,
Ir diemėdžiu kvapia žaliu,
Tartum kvapas laukų munglėtų
Būt atskridęs tavu laiškeliu.

Pašyk, mylimoji sesute,
Ilgus, ilgus man laiškus dažnai,
Juk žinai, kaip sunku yra būti
Atskirtai nuo Tėvynės vienai.

Gal gerai nesupranti, sesute,
Kaip sunku be Tėvynės brangios.
Ak, kaip gera, kaip gera dar būtų
Skinti melsvas vosilkas rugiuos.

Man Tėvynė kasdieną vaidenas,
Linellai gelsvi pakely
Ir kryžius darželyje senas,
Girios, pievos ir sodai žali...

Man vaidenas brangioji mamytė,
Likus viena senatvėje vargt.
Ak, nors kartą dar ją pamatyti
Ir mirštant akis jai užmerkt.

Dabar tėviškej rutos žaliuoja,
Skamba sesės daina prietemy,
O čia plačiosios stepės liūliuoja
Ir veidai čia visų svetimi...

1949 m.

Upės bėgs į melsvą toli,
Gervės lėks ir vėl sugriš,
Nežinau tik aš, motule,
Ar pabelsiu į duris.

Nežinau, kur man pareiti
Per sodelį, taksliu,
Toviskelė pasikeitus,
Nėr sodelyje gėlių.

Kur garta bakūžė rymo,
Kur dainelė dainavai,
Šiandien viskas - tik sąimas,
Iš bakūžės - pelensai...

Kur sugrišti, motinėle,
Kas duris man atdarys?
Nėr sodelyje alyvų,
Nė to beržo namaty...

Jei pareičiau, kas gi lauktu
Prie vartelių geltėnu?
Veltui tavo vardą šaukičiau,
Tu toli, ten už... kalnų...

Tu Urake, motinėle,
Tėtis jau šaltuos kapuos...
Kas paklos man patalelį,
Kas nuvargusį paguos?

Kas nušluostys karštą veidą,
Atsigerti kas paduos?
Nemunėlyj saulei skostant
Kas dainelę padainuos.

Lietų, Lietuva

J A I

Dar tuomet, kai pro berlę skarotų,
Kums atrodė gėlėtas dangus,
Supratau, kad širdis valdo protą,
Kad kažkas taip suartino nūs.

Bėgo dienos lyg bitėms gėlėse...
Tuščia būtų gyventi be jų!
Vakarai, tylumoje išblėso,
Neužmerkėdavo mūsų akių...

Net mylėt vien tavo negalėjau, -
Sau priskyriau Tėvynės vargus.
Neblaškiausiu kaip pūkas ant vėjo,
Nors likimas atrodė baisus.

Nepalsužė vargai ir pavojai, -
Už Tėvynę ir mirt nebaisiu!
Tik skaudu, kad tu net nepamojai,
Kai skubėjai nuo miško taku...

Tave apnešė dulkės parado,
Atitolo vargai svetimi.
Kažkas naujo tavo atsirado,
Tai, kas buvo, pažiršti ini...

Bersnu, kartais širdį trap gelis.
Laimę tik atsiminuos randu...
Bet vistiek kantriai seksiu tą relią,
Nors jus esat man brangūs abu!

1946 m. spalio

L a u z i n u k ė

GABEI TAVISKIŲ

Puošia gintaro karolini
Josios rūbą, jos krūtina.
Kaikur toli dunda uolos,
Dunda, grumias akmeninės.

Jos sutvira jai ant tako,
Jos sutrauko jai karolius.
Vėjas susvilpė, sušneko,
Gudais, naktį klysta brolis...

Kažin ką tyliai pasakius
Rankas saldai surakino.
Merkiasi šibučių, akys,
Akys searų pritvino.

Slaukoc bangos, žemė tvinksi,
Barato gintaro karolius,
Ar begrįši, ar berinksi
Juosius sesei, mielas broli!

1949 m. pavasaris

B u g i a g ė l ė

KENČIANČI MOTINA

Jau vakaras, sutemo kaime,
Žolynus apdengė rasa.
Pris vartų draikės rūko šydas,
Pris vartų motina sena.

Jos veidas raukšlių išvagotas,
Balti sidabriniai plaukai,
Prigėso akys ašarotas
Žiuri į vakarus liūdnai.

O vakaruose saulė gėsta,
Saulėlydžiai lyg krovini
Driškias už pušų viršūnių
Šydrui, mėlyna dangumi.

Senute, lyg medžio stovyla,
Saldai sukaupti mintis.
Stovi sulinkusi, bejėgė,
Tarytum laukdama mirties.

Ten toluoseje mirdi šūviai,
Loja kulkosvaidžiai miške.
- Ak, Dieve, - sunkiai atsidūgata
Alpūnams motina sena.

Kulkosvaidžiai suštant mustoje,
MVD-istai grįžo atgal.
Senutė laimingai šypsojosi -
Sūnams nesivežė jiu dar.

Vakaras gavo tikrą žinią -
Partizanai pranešė jai,
Kad mūšis prasėjo sėkmingai,
Bet sužeisto nėra vieni.

1949 m.

K e r n i u s

D A I R A

Vekarai sukainiai alyvas bučiuoja,
Berželiai suklumpa vakarėj maldoj,
Ten pilka lakstutė gojelyj prabyla,
Lindos dainės sklinda prieblandoj.

Frie svyrančių alyvų jauna lietuvaitė
Tylim vakarėlyj laimę savo būrė,
Gypsantis veidelis raudonum tviskas:
Šiandien bernuželis atkeliauti turi...

Jos melavų akelių švilgsnis ilgasingas
Ties šaliais berželiais vis dažnai ruki,
Kur svyrucklis beržas ošis paslaptینگai
Kur sidabro rasos šakelėse tviskas.

Ir ilgai ji laukė, ir ilgai svajėjo,
Priešlėgta širdelė blaškėsi senuose...
Vien šiaurūs likimas šalia žemę kloja,
Šviesi maldojo šaliauo miške.

Ir nebesulaukė mylimo bernelio
Vėlam vakarėli, šaliai vyšnių sode.
Jė Tėvynės laisvę padėjo galvelę,
Kulka pikto priešo kratinę perskrodė.

1949 m. pavasaris

L o r e t a

M Y L I M A J A I

Aš šinau, manęs grįžtančio lauki,
Frieiskynus darželio gėlių,
Ir išeini pro vartus vienplaukė
Paširėt, gal ateinu keliu...

Nelindėki, jauna mėlynake,
Grįšiu es, kai bus laisva Tėvynė.
Plake vėl širdys, anuomet kai plakė,
Kai rytuose išbėso aušrinė.

Neu išeisim į šydinčius laukus,
Kai rase dar šieduose spindės.
Aš tau roš, įsekiau į plaukus,
O mūs juokas padangėm skambės.

Mubučiuosiu nuo veido tau skausmą,
Tu šypsosis, kaip saulė šviesi,
O dabar, kol dar tėviškė kėndia,
Tu man tyli svajonė esi.

Tu išeini pro vartus vienplaukė
Paširėt, gal ateinu keliu.
Parneck, dar truputį palauki,
Aš sugrįšiu, neu tave myliu.

1949 m. vasara

Š g l i s

POGRINDŽIO ŽODIS

Kovos dvasia kad nemabalnktų,
Kauja joga bet pasirodyt,
Vilniaus duris tautiečius lenko
Lietuvių pagrindinis žodis.

Sleptingų eglių, glūduose
Kovų šešėliuon pagindytas,
Jis eina skelbt lietuvių tautai,
Kad sutemos bus išblaskytos,

Kad greit tauta iš miego kelsis,
Kad sušta jau diena į šventę,
Kad laisvė į duris tuoj belsis.
- Pakilk, Lietuvi, lig siel kentęs!

Židrak! - ugninės laisvės žaros
Jau spina dangaus židrynę,
Pikti šešėliai žeme driekias -
Danginsas, ir visoje tėvynėj

Tik skamba trankios karo dainos,
Girdėt trimitai, dunda būgnai,
Tai plečias pagrindinio žodžio
Išiebtos laisvės kovos Ugnys!

1948 m., balandis

S a n e n a s

MOTINAI

Medel, mamyt, šiuo diena tavo skruostus
Milgo ašarų gailių nykiai lašai
Mes tavo, motule, širdį sugrandino,
Medel tu verki, tarytum kūdikiu tapsi.

Lasoje tavo veidas, raukšlėm išvogtas,
Balta galva tau darosi sunki,
Rankus, motule, tavo senatvės kelias,
Mes širdis nerimata, liūdesio pilna.

Mukniubo motina sena prie kryžiaus,
Kart kelių puolus su kalda,
Jos sunks trys už laisvę žuvo,
Ketvirtas Sibiro auka - tai motina sena.

49.10.14.

L a u k i n u k e

RŪCIŲ VAKARĄ

Baltos, baltos tiesias pievas,
Merkiasi blekstienos.
Jis ant žemės, Jis, o Dieve,
Prakaitėj ant šieno.

Angelių sparnai sušlama,
Klaupias piemenėliai.
O sulaušk, brangioji mama,
Plotką gabalėliais.

Lenkias kūdikiui edšieso,
Meldžias, meldžias tautos...
Viešpatie, atnešk ir duoki
Joms šviesos maldautos.

Nevirgdink žalių pušaičių
Tėviškėj - prašysiu,
Ant baltų, baltų pašlaičių,
Mašlaitė prašysiu.

1949 m., gruodis

J u l i j a

TĖVIŠKIS SESŪI

Bėgs ir bėgs į toli vakarai ir naktys,
Daugel kartų saulė vakaruose skės.
Pasilysu žiedo są vandens lėlijų,
Malvo lino žiedo, žiedo ir tavęs.

Vandenyje žydi baltosios lėlijos,
Vėjas tavo skirto garbanas plaukų.
Tik, sese, są viena atskirta nuo jūsų,
Kaip šis lieknas baržas viduryj laukų.

Blasko jį, audros, žakas laužo, vaps,
Todėl kad jis vienas vidury laukų.
Taip, sesut, iz mano širdis yra ilionna,
Buklydusi toli nuo gimtų namų.

Senulisk, sesute, kad šiandien są vienas
Toli nuo tėvynės, nuo gimtų namų,
Bet tikiuos sugrįžti į tą gimtą šalį
Ir papuošti vėliai garbanas plaukų.

1949 m.

(iš Sibiro)

O š e l i s

SENEI

Vēsus, šaltas rudenēlis
Štai jau atslēnka pas mus.
Keliņdēki, sēcerēle,
Kad nogrižtu i namus!

Netačuība paskāstūšēlis,-
Die iškrido i dānās.-
Net atēiki tu dar vēlīsi
Per aiškū, šaltas rasas.

1949.11.01.

L o r e t a

MYLIU ...

Myliu es Lietuvą Tėvynę,
Filis apgriuvusias, senas,
Myliu es vasarą auksinę,
Myliu lakūtingalų daines.

Myliu es praėitį didingą,
Dievyrių užsirėtus kapus,
Myliu rudens naktis aušringas
Ir klievo gelstančius lapus.

Myliu smėlėtą jūros krantą,
Ir šėlstančias bangas myliu.
Jei žmonės meilės nesupranta -
Aš myliu šiedelius gėlių.

Myliu es kryžių samanotą,
Kuris kelio rymantį tyliai,
Myliu rugiagėlę rasotą
Ir beržą, verkiantį gailiai.

Myliu es debesį klajūnus,
Žiogelio dainą, drugelius,
Kas s darželyje bijūnas
Ir brolio bėrus žirgelius.

Man tinka šaltesvos mėnesienos,
Nakties ramumas nuostabus.
Myliu pavasarį, purienas,
Myliu perkūniją, žaibus.

Myliu aš savo gimtą sodžią,
Zaliuosius tėviškes laukus
Ir aprašyt man trūksta šodžių,
Koks kšėjų kraštas jr' jaukus.

Myliu aš Lietuvą Tėvyne,
Pilis apgriuvusias, senas.
Myliu aš vasarą auksinę,
Myliu lakštingalų dainas.

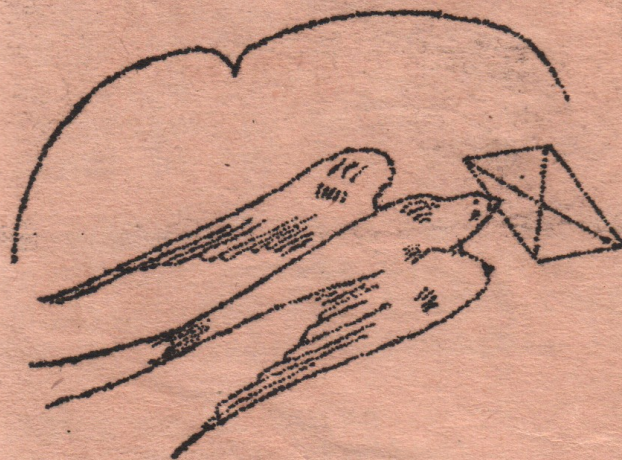
1949 m. vasara



Tautos pakeltos kančios ir kovos
veda į prisikėlimą!



TRENTINII



SUINTAI RYŠINIŲ KNEI

Filna smurto Evarbaus,
Kaip lavonas šalta,
Žiema pražūtinga jau baigias.
Greit pavasaris auš...
Tik tavęs jau nėra...
Ir pėdsakus užnešė sniai es.

Kad mylėjai Tėvynę labiau save,
Kad nekentei smurto ir pelo,
Sizurės vėjų šaly tremtinės tau dalis.
Kaškur už laukinio Urso.

.....
.....
Nebėra tavęs čia...
Nyku, tuščia, visur.
Net ir atsiminai nublanko.
Rių prieš aušrą, nakčia
Paslapčiom iš kažkur
Sapnai ir šešėliai atlanko.

Ir vaidenosi tavo rami šypsena,
Ir skamba ausyse svajingai
Žodžiai tie, kur tuomet, polycėjus miškan
Kad linkėjai: "Lainingai, laikingai".

Lainų mojai ranka
Mums, sesute, tačiau
Laimušės pačiai neužteko...
Virga švaigždės nakčia
Nervetingo dangaus
Ir vėsulai pasakas seks.

Šiaučiant pūgoms rūšioms, gal mirties
Gali jau ir lūpos sugianga (tala
Bando, prisiminus broliukus miške
Ištarti: "laimingai, laimingai!"

Sebevaikščioti tau
Tėviškėlės keliais,
Sebmatyti jau motinos veido,
Sebmylėti daugiai...
Talausėta gėlė
Gyvanti vos tik išsiakleidus.

Mors likimo šiaurais pragaištinga šalna
Pakando auksines svajones,
Atmainių šieduos nemuvys niekada
Gėlė Tėviškėlės dirvonų.

1947-8 m. Žiema

A l k u p ė n a s

Š E I

Be kart mašiau šibucklių juroj
Išnyrant garbanas gelavas,
Bet kas iš to šabar, kad šiaris
Tavęs jau sioks čia neatves...

Tu negirdi, kaip medšiai šnars,
Kai vėjas drąsko jų lapus,
O mums tapr jų ir šiandien gera,
Kas tu išsaugojai takus!

Linguos čia eglės apšarmotos,
Sustaugo vidurnakšiais vilkai...
Tave atskyrė šaltos rotos,
Už jų tu karlyge likai...

1948 m. rudenis

G i r e n a s

SKAMBĒK, DAINA

Skambēk, daina, lauku arimais,
Konkyniņ kraštas netoli;
Beliko šingeniai tik keli
Lig laisvės, iki pašilimo.

Užsuk ī giriā pas broluēi,
Pasveikint jī ir palinkēk:
Jis īskentējs īki tiek
Ēit baigtū keliā nepalūēš.

Kuskriek ī Sibiro stepes,
Paguosk ten kenšiantī artoja,
Dainuek jam auštantī rytoju,
Pas jī te viltys neaūges.

Sastok prie kalinio langelio,
Pro tankius virbalus giedok,
Kad kančios ir vargei vienok
Šau baigis eiti savo keliā.

Tik nepamirēk, daine, ir tu,
Kuris īšniekino Tēvynē,
Tu requies jiemš paikutinī
Užtrauki gaudžiai - "īš natū".

1949 g. pavasaris

K u g i a g ē l ē

BE VĒJAS

Klausyk, uš lango vējas kaukia,
Dejuoja taip gailiai,
Je garsas tarytus kā smerkia
Ar skundžias kas vargais.

Tai ne vējas ūēia, kaukia
Škrajošans po laukus,
Ne vējas ten uš lango rauda
Pakeišdanas garsus.

Tai broliai lietuviai dejuoja
Kalėjiaū rūsiuos,
Tai skundū vējas jū nešioja
Kudēšio sutemos'.

Tarp drėgnū mūrū ušū štangū
Kenčia lietuvijū šimtai,
Kovot uš laisvę pasiryēo -
Dabar mirāts tenai.

Tudeliai juos kasdien kaukina,
Kančias parinkdami,
Kruvinus, alptančius palieka
Mirt bado mirtimi.

Vējas, jū aimanas pagavos,
Nešioja po laukus,
Kad laisvę mylintys lietuviai
Usta tamsiuos rūsiuos,

1949 g. ruduo

J u l i j a

TU TIKKI!

Prasiskleis kibuklių melsvosios akutės,
Pasipuoš pašlaitės tūkstančiais žiedų.
Vėl parsukris varnėnai, pampės ir šnekučiai
Tik negrįš jaunystė iš amžių dienų.

Gal tarpe žiedelių nereikės liūdėti,
Gal jų švelnios akys liūdėsį sugers,
Gal tą baisų, žiaurų vargo metą -
Mano skausmo taurę džiugesiu pavers.

Pilkas debesėlis skris pro skaisčią saulę
Apsiniauks padangę, neliks spindulių.
Taip pro mano sielą ilgesys kaliauja,
Kartais balsiai liūdna, nors ir tarp gelmių.

Bet kai melsvos akys išsiskleis pakrūmėse
Medžiai ir šakutės lapelius išskleis.
Su vasaros vėju atkrenda svajonės:
Tu tikėk, sugrįšiu aš kartu su jais.

1949 m.

(Iš Sibiro)

Y l a

BUVO TRYS

Buvo draugai tada trys,
Lys viena plaukanti širdis.
Buvo linksmi visada,
Juokėsi širdys jų tada.

Kai susiedavo visi, -
Daug kas kaupdavos širdy
Ir be žodžių jie kalbėjo,
Viską sakė jiems idėja.

Nors ir siuto tada vėjai,
Apie pražūtį kalbėjo, -
Jie ir mirti nebijojo
Už laimingą rytą.

Kai išeldavo jie trys,
Prakalbėdavo po to naktis.
Popierėliai ant stulpų
Kalbėdavo apie laisvą visų.

Bėgo dienos, bėgo metai,
Buko jų likimo ratą,
Ir iš tų trijų draugų
Išsiskyrė vienas iš jų.

Pasigedo jo draugai -
Gal negrįš jis amžinai,
Gal neištikas bus jiems, -
Išduos priešams juos piktiems.

Bet draugų jis neapvydė,
Nors kenkė, bet jis tylė.
Draugų priešams neišduos,
Nors gyvybę jam kainuos.

1948-9 m. Žiema

V y m a n t a s

LAIŠKAS

Muskriski, lakštute, į toliną šalį,
Ten broliams, seselėms šitaip pasakyti
Kad mūsų krūtinės nurisiti negali,
Akys baisiai trokšta jusis pamatyti.

Ilgos, ilgos dienos slenka mūsų be jūsi
Ir kada paliaus jos jauną širdį spausti
Valandoje skaustuo aš lig tolei būsiu,
Kolei mano lūpos galės jus paklausti:

Pasakyki, mano mylima sesute,
Kaip ten geria žemė atarsis žmoniu,
Kaip lietuvių kaulais laukai parėdyti,
Kada šmėkla siaučia kokiu žiaurumu?

Aš tikrai tikuosi - tu nieko nesilėpsi,
Viską parašysi su širdėlia tyra.
Ką esate mat, paviksiu nupieši
Kai grįši Tėvynėn. Ji vėl bus laisva.

1949 m.

S ū n o n a s

KALINIAMS

Ar dieną šviesią, naktį tamsią,
Ar tylų rytą, vakarą audringą
Skrendu aš mintimis pas tave, motule,
Kur nuo bado alpėti, nuo šalčio pirštai
(stingsta).

Kandu tave išblyškusią nuo bado,
Išlinkusią nuo taip sunkių darbų, kančių,
Kuo ilgesio Tėvynės, savų laukų gimtųjų,
Tu laisvės troškuliu baisiu.

Ir tie, kurie netekote jau laisvės,
Regiu aš jus šrėgnam rūsy - kolegijose baisi
Visus aš jus šis uždarytus,
Tik laisvės trokštančius regiu.

Kandu ir tave, sese, laukuose Sibiro
Bedirbančių, it vergų senovėj šilų,
O budelis vis keikis, kad tave įėjus silps
Kad tu po našto darbo parpuolus suklypai.

50.02.28.

Laukinukė

MIRTIS KALBĖJIMU

Seniai nutilo sargo žingsniai.
Krutinė, ikvėpk jėgų, jėgų...
O, Dieve, švilgsniai jėgų, švilgsniai
Tarsi išalkusių vilkų.

Taip neseniai kvėpėjo klevas
Ties ginto kiemo takeliu
Ir gubomis sudėtas javas
Pulku riaiavosi dailiu.

Bešėliai kameron atina...
Mamytė baltą duoną raiko,
Girdi nuglesto šilos dainos,
Kasas vėjelėje sudraiko...

Ir merkias, merkias blakstienos
Užteks, Tėvyne, tau aukų... -
Už mažo lango bala diena
Ir šąla kūnos ant lentų

1949 m.

Kelėivis

TIKIMTAI SESŪI

Vėjužėli, žaibu akriški,
Kur kalnai Uralu, tūno,
Kur našydi melavas linas,
Kur nėra nė rėšių krūno.

Pabučiuk šesut, brangi
Daug, daug kartų apkabinas,
Pasakyk, kad josios ilgis
Nūpintojėlis tėvynės.

Nepuošis jį nieks šekminės',
Tiktai mama klūpas vis
Drąsko rūbus nuo krūtinės,
Kas šūnelis nebegrįš.

Tikim: grįši, seserėle,
Džiaugsmo ašara riedės,
Kai Tėvynė kels iš miego,
Kaip žiedelis obelies!

1949 m., kovas

D a i s a s

JĒZAU KĀDIKĒLI

Jēzau Kādikēli, gīzgs prakartēlēj,
Leimink mūsu vargā, rodyk tikrā keliņ.
Tu kiekvienam žingsnyj duodi mums stiprā,
Sziēppaudoje priēšū jēgū ir kantrybēs.

Tau tik pasiekysti mes šabar tegalim,
Jēzau Kādikēli, gelbēk mūsū šali.
Be Tavo pagalbos mes laisvi nebūsim,
Jeigu nepadēsi - vargsim ir prašūsim.

Viens mums paguoda stipriņš krūtīn -
Tavo sirdžiai pasukota listuva Tēvynē,
Todēl savo šezē, Jēzau, iēgelbēki,
Vargstančiam listuviui pagalbon skubēki.

1949 m. ruduo

J u l i j a

ILGĖSŲS

Kaip norėčiau perlekt tuos kelius,
Laisvu paukščių perskristi erdves
Ir sugrižti tėvynen pas brolius,
Jei Aukščiausias nepleis manęs.

Aš matau ir tuos mėlynus tolius,
Kurie tęsiasi už taigų plešių,
Ir to dangų, žvaigždėmis nusėtą,
Ties kur vargata tauta lietuvių.

Regiu ir tave, brangus broli,
Tolyje tarp šalių miškų
Listuvoje, Tėvynėj brangiojoj
Apsuptą savo būrio draugų.

Ar ateis gi kada dar tas laikas,
Lisusis kranjas tekės brolių,
Kada džiaugsis ir senas, ir vaikas
Laisve klečių ir plešių laukų.

Tai tada aš pasieksiu tuos tolius,
Tojomis peržingsniuosi erdves
Ir sugrišiu tėvynen pas brolius,
Jei Aukščiausias nepleis manęs.

1949 m.

(Iš Sibiro)

V y m a n t a s

SKAUSMAS

Per širdį giliai
Žiurus sopuliai
Perskrodžia, lyg kardas aštrčiausias:
Iš kraštų tolimų
Sulaukiau laiškų -
Regiu juose kančias balsiausias.

Klausykite štai,
Kaip brolių balsai
Baltas popierėlyj dejuoja,
Lyg gyvas žmogus,
Kentėdamas skausmus
Iš gilios krutinės rukuoja.

Jau pas juos ganta
Būmigo visa,
Jau ten viešpatuoja žiesužė.
Našlaičiai vergai
Broliai listuviai
Kuo vargo ir ilgesio liūdi.

Ten visi vergai
Nemiega visai
Nors žiema, kaip vabalai kruta.
Iš rankų kirviai
Neiškrinta visai,
Nors pirštai iš gelio pūslėti.

Nors bėgas bėsus
Ir šaltis žiurus,
Bet poilsio visai nebėra.
Per skausmas širdy,
Kad Tavyne toli,
Jei nigdo našlaitį ne vieną.

Per širdį giliai
Peržias sopuliai,
Kai girbiu tautiečių dejuoja,
Kad niekas gilus
Suvestų į kapus,
Lebtų skausmingas taip kelias.

PRISTĪTINUS

Kur švelgi, visur lygumos baltas,
Kur eini, vis pusnyņā kalnai,
Kur-ne- kur tik līnģoja pūšaitēs,
Tāp viskas šis atrods skurdāini.

Koks tas kraštas pānīrās, vienodas,
Kaip šis ilga, gyvent nerāsu...
Ir eini tu be dāisugsmo, paguodas,
Be Tēvynēs laukū ir nāsu.

Stingata kraujas nno šaldīo ir vējo,
Tāp taisu, sniegas spaudīa akis,
Pamanai: valanda gal atējo,
Gal jau tyko šaltoji mirtis ..

Vēlū vakarā grīsti pastogēn
Be enerģijos, valios, jēgū,
Ir sakai: "o, Viešpatie, šlandien
sugrīžan, dar kol kas gyvena..."

Ir vaidenan sapnos tau Tēvynē,
Josios apēs, jos pievos, laukai.
Šypcos saulē - šydrieji mēlynē,
bet, o, Viešpatie, tai tik sapnai!

Pabundi, vel gyvenīman grīžti,
Vēl diena nešīnīos ir kancīū.
Kaško lauki, galvot nesiryāti,
Kiek jau šuvo suksiniū vīlčīū...

1949 m.

TRĒSĪS

1 dienas neramies ir miglotas,
1 nešīnīo a atēiti, tamsiā
Tu ējai pacitīkti likimo,
Laištyt prakaitu šemū bevaišū.

Palikusi dāisugsmā ir laime,
Ir teviškū brangīā, gīstīnā,
Išojai tu viens ī pasaulī,
Išojai tarp belaisviū - trentīnē.

Tu nemulnkei galvā skriaudējai,
Nes garbei ir mylējai Tēvynā,
Svetimī nepatīko tau vējai,
Vē tai ka ir tapai tu trentīnē.

Panukojai tu visa tēvynēi,
Kilnīā sukā jos sukaran dājai -
Šavo meilā ir savo jaunystā -
Ir po to jā palīkti turējai.

Tu grāmies sa gyvenīman navo,
Tau sunka, - jēgos gysta tpyvje
Tavo veidas nno vargo pabalo,
Paskendai tu sunkīan ilgesyje.

Net maldauk Višgalio malonēs,
Vilties nepakesk paskutinēs,
Tīkēk savo diēšīajā laimā -
Išvysti dar saulē Tēvynēs.

Tu sugrīšī pavasarī vienā
ī šydīnīā laisvā Tēvynā.
Tauta tavos laukis ir ilgis,
Vaišīkū nevystantī pīns.

1949 m. pavasaris

K e l s i v i s

MAMYTĖ, KUR TU?

- Mamytė brangioji, kur tu, kur tu?
Kašlaitėi be tavęs gyvent sunku!
Nelaisvė žiaurioji visur persekioja,
O priešai užstoja saulutę daboją.
Mamytė brangioji, kur tu?

- Aš guolyj lediniam Uralų guliui,
O sniegą pagirdžiau širdies krauju.
Tiktai vandeniui pas tave atbėgsiu
Ir bangoms švelnutes kratingą apglėbsiu.
Liuliuocia - miegot bus ramu.

Vėliau ramunėle prašysiu laukuos -
Muskyms įsėksi savo plaukuos.
Ir tave paguosiu, kai klupus raudosi,
Lydesiu, už tėvišką kada kovosi
Ir žiaurysiuos, kai laisvė kvatos!

1949 m., balandis

K u c i a g e l e

TRYS BROLIAI

Negėsta žaros vakaruoce,
Lys kruvinas dangus,
Miskas, paskenėtas rūko dydis,
Paslaptingas, ramus.

Toli kulkosvaidžiai sulejo,
- Mamyt, kodėl, kodėl?
Dar neseniai karas praėjo,
Kas nori kautis vėl?

Prigęs motinos akys
Sušvilgo sąsaron.
Paglostė gelsvus dukters plaukus
Ir tarė patylom:

- Dukrelė, tu visai jaunutė,
Tavo laisva mintis,
Bet jei taip nori - pasakysiu,
Kur tavo broliai trys.

Vieną tu jau gerai pažįsti -
Paniūras ir Žiaurus,
SKV ženklas kepurėj,
Dažnai pravirkdo mus.

Antrą su sąsaron akys
Krisimam dažnai,
Kad liks ištrestas Sibiras
Vergauti amžinai.

Trešio šūvius miškas pirdējam,
Paskelbtas "bandītu",
Jis pasiryžs raudoņuosius
Pavaišinti švinu.

Beverk, dukrele, mano niela,
Gal neilgai tāp bus,
Grīs iš Sibīro ir iš miško
I gīstuosias nenas.

O NVD-ists ka uždīrbo,-
Atsīnti turēs,
Savīsiema tap'e išdavīku,
Nebēiļvengs mīrtien.

1949 g.



Keikimas kris ant jūs visiē laikam!



"MARIJONIŅAS"

Noris šodēnā pratart
 (Jei dar verti tokiņ)
 Ir jums, naujo laiko kūrējē!
 Kur su šodēnais šaznos,
 Iēdākytos, bīaurios
 Tēvynēi dālmoti "išējot".

Ir pīpylta eiliņ...
 Kurā gī šīntai
 Uē pīnīgā greit pagīndyts;
 Nēra formāc tēnai,
 Nēra tēno skambaus,
 Viskas verts tik rublīo, tik lito.

Arba kritiko jūs
 Favartyei lapus
 (Jei nekoku rēnēm palīestī),
 Vien gēra, gražu,
 Tebarasi visur -
 Skāndumas! - lyg iēstepta sviestu.

Pēcirtas dar tas,
 Kurs Tēvynēs rēndas
 Gēriau uētušēti mōkējēs.
 Ir, kas gēra, gražu,
 sunsainēs visai,
 Vēkasti i kēmā pēdējo.

Gēl Tēvynē mylēti
 Kaip poste dvasia
 Taip nīekas dar nēra mylējēs,
 Taiģi, neikit kelīnais,
 Kaip keturiādešīnt pīrmasis
 Iēšo Noris Salomēja

Paskui ją Venslova,
Lindas Gira, Kapsuks
Ir visa poetų kaimėnė.
Pagalvoju tada:
Jau tėvynėj gana
Priplaukė tarybinis kenas.

Tod gi linkiu rašyt,
Kaujus tūkstančius rast
Ir premijų tapt lauretais.
Gali baigtis juk tai -
Pasakysiu rinktai
Nesiškis ateinanti metai!

1949.06.23.

BIBIKAUSKUI

Grinkiškion valsčiuj
Ko nori paklauski -
Geriausiai pažįta
Draugą Bibikauską.

Santuvos per petį,
Ant šono kepurė,
Mat, paruošų punkte
Šiltą vietą turi.

Seniau pigios rūšies
Silkos turgavojo,
O dabar į kaimus
Su stribus važiuoja.

Jei tikrai pajunta
Ką nors pavėluotą,
Ar pieną, ar mėsą
Laiku neatiduotą.

"Supyskinti" aktą
Skuba kuo greičiausiai,
Kodėl pavėluota
Visiškai neklusia

Linora, jei duos
Žaislą, ar antį,
Pakol juos suvaigys -
Galėsi gyventi.

O jei tik nusano
Ei-ko n. laisvėnė,
Pareiškis, daug kartų
Čia nevažinėsis.

Tuojau konfiskuoja
Karvę ar bekonę,
Nes už kilogramą
Jam praverčia tona.

Sako valstybei
Turit atiduoti,
Jei dar nenorit
Sibirą važiuoti.

Pats į seną švarką
Visiškai netelpa,
Nes, kaip lašininis,
Vos sprangą pavelka.

Ašarų ir kraujo
Lig seties prigėręs,
Samagoną maskia
Pas savo geradėjus.

O kai spekuliantai
Turgun suvažiuoja,
Kina paderėti, kiek ~~visiškai~~ kainuoja
Kiek sviestas kainuoja.

Tas puikus akarėstas
Jam labai patinka,
Todėl konfiskuoja
Su visa karziaka.

Kol Stalino saulė
Gildys mūsų žemę,
Nemstys vargelių
Iš žmogus aptemęs.

1949 m.

Š i s u r ū s

ŽAGARIS "KARALIUI"

Kai tik suvažiuoja stribukų grandinė,
Visi juodeikiečiai šiori nusiminę.
Atsivež Toliūną, tą "karalių", poną,
Prašo jis dešrelių, prašo samgono.

O jeigu žmogelis netur iš kur duoti,
Tuoj Toliūnas stribukams liepia areštuoti,
Sako: "kai daboklėj biškį pasidėsi,
Kitą kart dėl mūsų viską turėsi".

(Kor,
Žino juodeikiečiai, kiek jiems reik arbių,
Kiek reikia padėti mėses ant torielkos.
Kaip vilkai, išalkę jie už stalo sėda
Ir kas tenai yra, viską suėda.

Jiems juodeikius esant vakars nebetoli,
Viens stribukas sako: "žagarė dar toli.
Naktį mus banditai gali pamatyti,
Po visą šglyną žarnas iššampyti"

Jei ilgal taip būtų, jie mus materietų,
Paskutinę karvę ir arkli išjotų.

Set žinot, vyručiai, turis saugų gerą,
Kuri stribitnikams daug baimės įvaro.
Jie stribitnikus kartais išgainioja,
O kokį nutvėrę dugną išarkuoja.

1947-8 m. Žiema

~~XXXXXXXXXXXXXX~~

GYVENIMAS TARYBĖJ VALSTYBĖJE

Bus vargas tau, pasauli,
Jeigu tu patikei,
Kad staliniška saulė
Yra teisinga, šviesi.

Mūsų krašte nebuvo,
Gal niekas netikės,
Kad laimė čia, tai šis
Vieur tamsios nakties.

Čia atsigulys naktį,
Ar kelsis - nežinau,
Gali ir to užtekti,
Ką vakar gyvenai...

Kas komunistai šauna
Ką nori ir kada.
Už nušovimą gauna
Medali, visada.

Strikai-liudies gynėjai
Daro dažnai kratas.
Visur jie sukiniėjas -
Pavegti gal atbas.

Jie nieko nesivaržo
Ir ima, kas patinka
Iš sodo ar iš daržo -
Viskas jų skilviui tinka.

O jei kam pasiskūsi
Ar padejuosi,
Tai Sibire supūsi
Tarpe beškų baltų.

Jei myli kas Tėvynę,
Bancitais tuos vadina
Ir pančiais gelbūniais
Rankas jiems surakina.

Jei turi kasai duonos -
Tai buože jau esi,
Tai niekšas, nevidonas
Ir iėgama baissi.

Kas savo šeimą myli
Ir tėviškės laukus,
Nuveš už simto mylių
Į Sibiro miėkas.

Iš ten nebesugrįši
Tu niekad atgalios
Ir nebepamatysi
Tu tėviškės šalios.

Mokultas kraujas sunkias
Į tėviškės laukus...
Čia dienos bairiai sunkios,
Gyvenimas klėikus.

Pasauliui laisv- perėa,
Ir sako, kad "ėmogus
Pas mus senai užkirėo
Ir skurdą, ir vargus".

Bet laisvi čia tik vagys.
Turtingi tik plėšikai,
Tik tie čionai pavalgę,
Kas yra išdavikai.

Čia laimai nesikirtingi,
Visi čia - ubagai,
Visi čia neturtingi
Ir ponai, ir vergai.

Mors skelbia - liaudies viškas -
Bet liaudis silkana,
Nuplyšusi, nudriekusi,
Pavargusi, parvina.

Nauch ryto, vos prašvinta,
Big vakaro vėlyvo
Kolchozuo prirakinta
Ji dirba vos begyva.

Ir visi dirba, skuba
Ne ponams, ir ne esu,
Nevalg, ir be rūsų,
Neskundžias - paissau.

Wes jeigu pasiakusi
Ar padejuosi tu,
Tat Sibire sugūsi
Tarpe meškų haltų.

Ir skelbia bolševikai:
- Rejus pas mus ant dėmės,
Duona pas mus už dyką,
Dul'niuose vynos semias.

Tarybų Sąjungoje
Visad visiems gerai.
Armonika šis groja
Yo darbo vakarais.

1949 m.

R u g i a g e l e

NVD-ISTAE

Kai saulė rytus nuakavo,
Išėjai tu dulkėtais keliais
Ir, tikėdamas atėjim įviesis,
Likai priešas su broliais tikrais.

Tu manai, kad rusas bus tau draugu,
Jam prisiekei vergauti akiai.
Pažiūrek, kiek tikrų brolių buvo,
Kurių eini pramintais taksis.

Ką lainėsi? - Tik smėlio kaubrelį,
Vardą išdaviko tautos.
Manai, kad pagerbax tavo rusas,
Či ne! Te nebus niekadon!

Žnisi tu kaip niekas nevertas
Ir niekas tavęs negailės,
Iro šalį pračėdamas net rusas
Bakys: - Išdavikas šalies...

1949 m.

B Ū n é n a s

BOLŠEVIKUI

Štai pavasaris jau eina,
Sniegas tirpsta laukuose,
Partizano širdžiai linksmas,
Bolševikui gi - kančia.

Iki šiol tauta kentėjo
Jūsų rankoj, kraugeriai,
Verkė motina ir sesė,
Kai jas trėmėt Sibiran.

Na, drebeki, bolševike,
Tu žmonijos kraugery!
Tau vėl vasara šaliesoji -
Dieva, siaubą nešanti.

Gal užvirsi šalis kelio
Ar sodyboje kokioj.
Gal eglyne galą gausi,
Pakabintas ant šakos.

50.03.20.

Z a u n y s

IŠPAVIKSI

Nemielas tau gimtasis kaimas,
Nemielai gimtieji namai.
Išbėgus į artimą miestą
Tautiečių krauju gyvenai.

Ne tau šiandien vargas pašinti -
Partorgės tu vietą gavai
Už tai, kad įkūndei kaimynus
Ir nežians tu juos prašudei.

O kur tu tuomet pasidėjai,
Kai laisvė tėviškoj sušvis.
Nes judišką tu darbą dirvai
Užmėtamas rublius kelias.

1948 m.

A u g i a g o l e

NVD HYBIMAJAI

Fučia šaltas rudens vėjas
Ir lietus lynoja.
Mergaitė vartuos parymus
Laukis mylimojo.

Jos veidas galvai išbalęs,
Akyse ašarotos
NVD-istas vakar grįžo
Sunkiui sušalotas.

Oi, sesute lietuvaite,
Kas gerai darai,
Kad raudono žaličio tarną
Tu taip pamilai.

Ar negaila tau tėvynės,
Žaliųjų laukų,
Kuriose tavo tikri broliai
Pernerkė krauja.

Ar negaila tau tėvelių,
Verkiančių senų,
Kai juos užkaituos vagnėnuos
Vežė iš namų.

Paklausyk, ką šlana girios
Ir tamsūs šilnai,
Kai juos baigia išriekiėti
Naušoni skerai.

Paklausyk, kai nuo Sibiro
Šaltas vėjas pūs,
Išvaštųjų sunkių dalių
Jis stovės pas mus.

Bet tu nieko nebėjanti.
Sese lietuvoje,
Mirtim dvokia NVD-istas
Tau šiandien brangus.

Bet šinoki, lietuvaite,
Taip ilgai nebus
Šitas svačias neprašytas
Kelias į namus.

Susigriebęs savo lopus
Jis išeis skubiai,
Bet audie tau nepasakys,
Skirsis mažinai.

Kas tuomet tavo spleista
Senorės priglaust,
Kuo buvai - visiems bus aišku,
Nereikės nė klausit.

Grįžk, sesute lietuvaite,
Prie brolių savų,
Kors atgal ir grubus kelias
Grįžk, kol lavelai!

1949 m.

K e r n i a s

ATKILIS

Seniau valdė caras,
Valdė mas Antanas,
O dabar ant sienų
Kabo chuliganai.

"Bojų" jie atvėrė
Lietuvoj atėję.
Vagia, ką nutvėrę
"nejaus" sutvėrėjai.

Išbadėję gaujos
Azijos dykynių
Atplado plėsti
Lietuvos Tėvynės.

O tų gaujos vadai -
Stalinas plėšikas
Viešai laisvę šada
Vagims, apgavilams.

Kekaltes žmonijos
Ašaras ir kraują
Raudona slibinė garis
Su lydelių gauja.

Bet greit grįšė galiūnas
Kremliaus viešpatijos
Ir mas laisvi būsi,
Bebeslėga vergija.

1949 m.

S a p a s

TARYBINIAI TEISĖJAI

Seniau jie arklius iš tvartų vedė,
Žmonėms su peiliu pašonės badė,
Šiandien kitoki laikai atėjo -
Visi juos renka liaudies teisėjais.

Jie vien plėšikų vardą turėjo,
O turtus lygint tik naktį oje,
Dabar išrinkti liaudies teisėjais,
Ne baimės vykdo vagių idėjas.

Kadaise tokį už vieną litą
Laikė už groty užderytą,
Šiandien be baimės gali nutarti
Kas turto turi - viešai pakarti.

Reikia tik tuošės jam vardą duoti,
Tada "teisėjas" gal konfiskuoti
Viską ką randa, kas jam naudinga,
Ko dar plėšikų draugijai stinga.

Jei veltui dirbti kas narsu nenori,
Prievolių nenaš paskirtą sverį,
Tokiam jie randa stovyklą vietą
Ir nepagalii bizūno kieta.

Kartais pagausa tokią žmogystą,
Kurs Pėliugšvilie neprapažtą,
Tuoj nugalena jį į Vorkutą -
Tegul ten griaužna tik duonos plotą.

Kors mirties bausmės teismas paskirsto,
Bet nutelstiojį patys išmiršta,
Tačiau taip teisti tik vagys bando,
Kas žmogus mirtį pats sau suranda.

1948-9 m. Lietuva

RAUDONI SKĒŅAI

Vieni paukščiņai jau išskrido
 I šiltus kraštus.
 Tik raudoni skēņai liķo
 Āimoti paņ mus.

Jau viens laukus numynē,
 Nuēdēņ mišķus
 Ir žņonēs suriņo gyvus
 Kur jiemis priebīnos.

Kaskvoje skēriņ valdēvas
 Tāip gāivoja smu:
 Āis nuēdus patylomā
 Neļķē skristi toliņ.

Bet kaļin kaļp āitā āygi
 Iētesēt galās -
 Āal uņgrobtuosius nuēdēs
 Pats pādvēst turās.

Jis save raudonās gūšias
 Neš Sibiro link,
 Āparnāis saulēs nebetendys
 Sus āviesu aplink.

1949 m.

"DRAUGAMS"

Āš girdējau, kaļp šūvial trātējo -
 Duvo vasaros rytas puķes.
 Āvīnē kuļkos ir mirtī ten sējo,
 Kā nuķins jos, pāruoš ten kapus.

Kas iēdrišo su ginklu kovoti
 Prieš "tēvynē", prieš "liaudī" tautos.
 Kas iēdrišo sams keliā pātoti
 Kas nekēnāis epāļvos raudonās?

Partizanai - tautos iērinātēji,
 Tai gvybēs ir laisvēs šaknis.
 Āukit keliā - šalin raudonēji.
 Āis mēs šemēj jus iūkis šārtis!

Mēs sprendimā āis jums parāšysim
 Tautos ir tēvynēs vardu!
 Palikt mus, iēsit paprašysim
 Tik ne šodēiais, bet plieno ginklu.

Ne bailiai mēs, mirtis sams notāisi,
 Mēs nevengsim dāļ laisvēs sūkū.
 Tu mētai, okupante, jei neisi -
 Tau visur bus āis liķons, klāisū.

L a i s v u t o

IŠDABĀS

Jūs nekvatokit, iēgamos pikti:ji,
Iraūda tēviska laukus.
Jūs nemanykit, kad šalis gītoji
Dar kartā atleidimā, duos!

Nejaugi jūs negirdit kerāto šaukšos,
Nejaugi jūs nesatot skausmo veidnos?
Juk jūs vadīnātis lietuviais
Ir jums tēvynē buvo Lietuva.

O kai, jums, iēgamos šīnārieji,
Neauvirpējo krūvina ranka,
Kada ir tēvā, motinā, ir seserī lydējot
Su satuvais, uēkaltam vagonē.

O kas gi jūs tērnat? -
Vagis, plāksnis, šnogšānāns
Nesupranti, kaip dar dabar jūs nesupranti,
Kad prakelkims krie ant jūs visānā lais.

Bet galas jums tikrai atēis!
Juk kelcis Lietuva ir vergē guolis
Ir grīs lietuvis ir tēli navargē,
Pamirš iatēvā kraštē dānas varguolis.

Manu, šī kartā nestleis nei šēnē
Ir brolis nestleis nē vergē juodā,
Ir motina šēnē manā nedovanos,
Ir kerāto šaukšos nozankintā kraujas!

48.04.17.

S U N Ņ A S

IŠDAVĪKŪI

Nei nevertas mīndziet savo tēvā šēnē,
Tēvynē iēgama, šuo savā laukā,
Tu pats turētus tai suprestī,
Išpirkti tautai kalte tē, kur padarēi.

Bet ne! Tu to vis nesupranti,
Kad dienā klīnāti gīlīnā juodā purvā,
Išduodi Azijos laukā barbaranz savo broliuz
Kad mirtū jie ten Sibiro laukuos.

Šī kūnāis grīnāi tu šēnā rytojosu šēlī,
Kad sausas pērcituz klēnā purvā
Bet šinok! nē tai tau atpildas šēnā,
Kas pasērktas tautos esi šēnāi.

48.07.13.

LIEUVOS RAŠYTOJAMS

Mi, rašytojai, poetai,
Visi dainiai Lietuvos!
Kūrkit kūrinius gražiausius
Dėl tėvynės mylimos.

Gana išgąsoms tarpsanti,
Terint tuščias eilutes.
Gana slėpti laisvas žiotis
Baklausas laisvos širdies.

Kas pasauliui nesakyti,
Kad tėvynė man graži,
Kam prieš mintį vis rašyti,
Jog dabar esam laisvi.

Ne Lietuvoje užgis,
Mirksime Lietuvoje tik,
O kas užgis užgis,
Užgis tapasilik.

Kums nereikia Kremliaus rojus
Kad jo nesulės šilumos
Stalinas jį išgalvojo,
Kegai patis ir džiaugias juo.

Mi, rašytojai, poetai,
Visi dainiai Lietuvos!
Dėl neprausibarnių sovintų
Nebesukime galvos!

1948 m.

K e l e i v i s

ŠLAUKŲ "DIDVYRIAI"

Jau vakaras į žemę žengia,
Tyliai niūnodamas lopių.
Kažkur ten juodbėris nušvengis,
Išvertęs vagų paskutinių.

Per kryžių rymančių šventovę
Vyras ir ppiėnuglis linguoja.
Vieno krūtinę šveigždė puošia,
Kitam - skarelė plevesuoja.

Jie ilgai vaikščioja ir tarias
Ir vis nuo žemės kažką renka,
Kol vyras, juodė padaręs,
Ore ištiesia savo ranką.

Beatsilikta ir užsisis -
Abu darbuojas atsidėja,
O po kiek laiko keli kryžiai
Mugriova žemėn sutrupėja...

Būkit prakeikti jūs, kurie
Išniekint mirusių šventovę šis stėjot!
Būkit prakeikti amžinai ir tie,
Kurie tą mintį jų galven žėjot!

1948.04.29.

Ž a i b a s

SOLŠAVIKIŠKI TRISŽAI

Šio ten važiuoja su stribų gauja,
Linksmai juokauja kažkokia merga. -
Tai teisėja LTSR tautos,
Išgama tapus mūsų Lietuvos.

Jo visus kaimus vežioja ja,
Lyg mėtą tempo stribų gauja,
Kai kur sutinka ją deputatai,
Jų pošių peroti "demokratai".

Visur po kaimus, lyg šunys loja,
Kad už teisingų tolimą balsuoja,
Kuris už balso tik pavogimą
Sikiran trenči lietuvius ima.

Keisti pasaulin laikai atėjo,
Kad iš tarnaitės tapo teisėja.
Nors ir nebaisus pradžia mokyklos -
Gali nutelėti trenči į stovyklą.

1943-9 m. Žiema

P o e t a s

PARLYDUSIAM

Broliai mano, mielas tautietė,
Aš matau, tu ne sau gyvenai.
Ir keliai tavo sunkūs, duobėti,
Sustok! Kur keliauji, eini?

Tu sustok nors vienai minutėlei,
Paklausyk, ką tau sako tauta.
Ar namoos tu jai duot sugėbėjai.
Ar netare ji tau šedžio - klaido...

Gyvenimas yra mokykla,
Broliau, juk seniai tą žinai!
Kas dirba, gyvena - tas klysta,
Bet klaidoj pasilikti - negerai.

Tai matai, mano mielas tautietė,
Gal netyčia tu taip suklydai,
Atsimink, kad rytai švies spalėti,
Kad pabusti nebūt tas vėlai.

Atsigrišk, vienas smu pamastyki,
Netoli juk dar tu nuėjai.
Tau atleis dar tėvynė tą sykį.
Susiprask, kad darai negerai.

Broliau, mano mielas tautietė,
Nes-tauta dar vis laukiam tavęs.
Jau nubėdo visiemus mus kentėti,
Laikas būtų suprasti save.

En tinnu, ta sattu detar kitta,
En tinnu sattu pedvalgi i kitta,
En tinnu valloa turti - pasirjeki,
En tinnu ta "sari" jonnaiya.

En tinnu koi nevela, ekabeki,
En tinnu priclaa ta svental,
En tinnu vinnu miati tureki,
En tinnu lalavaa kevot privafai.

1949

